

E. G. White

Ježiš, náš Spasiteľ

Svätý Jozef a Svätá Mária, bývali medzi galilejskými vrchmi v malom mestečku Nazaret. Boh si ich vyvolil za zemských rodičov Ježišových.

Svätý Jozef pochádzal z rodu Dávidovho. Od cisára vyšiel rozkaz, aby bol sčítaný ľud v celej rímskej ríši. Teda išiel aj s Máriou hore do Judska, do mesta Dávidovho, Betlehema, aby tam zapísal svoje meno.

Kým došli na výšinu, kde ležal Betlehem, Mária celkom ustala a túžila po útulnom miestečku, kde by si mohla odpočinúť. Pre nich jednoduchých počestných nebolo už miesta, len v prostej malej maštálke.

Jozef a Mária, nemali bohatstvo, ale mali vedomie, že sú deti nebeského Kráľa. Ten pôsobil v nich pokoj a radosť a hodlal im preukázať veľkú a zvláštnu úctu. Nebeskí anjeli bdeli nad nimi vo dne i v noci.

V úzkej stajni narodil sa Pán Ježiš, Syn Najvyššieho, čo svojou prítomnosťou naplňoval nebesia slávou. Pred tým miriady anjelov mu spievalo na slávu a teraz ho položili do jasiel.

Ježiš, náš Spasiteľ, tak miloval hriešnikov, že sa stal podobný nám ľuďom, aby nás zachránil od hriechov.

Mohol prijímať kráľovskú úctu, mohol nosiť najnádhernejšie rúcho, ale pre nás zamenil nebeskú slávu za zemskú chudobu, aby nám zjavil lásku Božiu. Z lásky k nám sa rozhodol obetovať seba a zomrieť ukrižovaním. Svojím príkladom a poslušnosťou nás poučil, ako môžeme bývať s Ním v Jeho kráľovstve.

Kňazi a starší čakali mocného panovníka, ktorý ich oslobodí, obohatí a zvelebí. Aj keď prorocťvá podrobne o tom hovorili, neboli pripravení uznať Dieťaťko v jaslách za Mesiáša.

Radostné posolstvo o vtelení Ježiša, dostali pastieri na betlehemských vrškoch. Oni sa počas nočnej stráže nad stádom rozprávali o zaslúbenom Spasiteľovi a modlievali sa o jeho zjavenie.

"A hľa, razom sa postavil anjel Pánov vedľa nich a sláva Pánova ich ožiarila. Zmocnil sa ich veľký strach. Ale anjel Pánov im povedal: Nebojte sa! Zvestujem vám veľkú radosť, ktorá bude radosťou pre všetkých ľudí, lebo v Dávidovom meste sa vám dnes narodil Spasiteľ Kristus Pán. Toto vám bude znamením: Nájdete dieťaťko zavinuté do plienok a uložené v jaslách."

A hneď s anjelom sa zjavilo množstvo nebeských zástupov, ktoré chválili Boha a volali:

Sláva Bohu na výsostiach a na zemi pokoj ľuďom, ktorých On miluje.

Len čo sa anjeli vrátili do neba, pastieri sa rozhodli: Poďme teda do Betlema a pozrime čo sa tam stalo,- čo nám oznámil Pán. Poponáhľali sa a našli Máriu, Jozefa a dieťaťko uložené v jaslách. Keď to uvideli, vyrozprávali, čo im bolo

povedané o tomto dieťati. Všetci, čo to počuli, čudovali sa tomu, čo im rozprávali pastieri. Ale Mária si všetky tie slová zachovala v srdci a premýšľala o nich." (Luk 2,9-19)

Ježiša priniesli do chrámu

Svätý Jozef a svätá Mária zachovávali obyčaje svojho židovského ľudu. Keď mal Ježiš šesť týždňov, predstavili ho Pánu Bohu v jeruzalemskom chráme. Túto vec vykonal podľa zákona ľudu izraelského, lebo i Ježiš mal byť poslušný vo všetkom.

Len prvorodeného syna v rodine, takto predstavovali v chráme. Pripomínalo to dávno minulú udalosť.

Mojžiš dostal od Boha rozkaz, aby išiel k faraónovi, egyptskému kráľovi a riekol mu: "Toto hovorí Hospodin: Izrael je môj prvorodený syn; preto prepusti môjho syna, aby mi slúžil. Ty si však odmietol prepustiť ho, preto zabijem tvojho prvorodeného syna." (2 Moj. 4,22.23)

Mojžiš splnil rozkaz Boží, ale faraón odpovedal: "Kto je Hospodin, aby som ho poslúchol a prepustil Izraela? Hospodina nepoznám a Izrael neprepustím." (2 M 5,2)

Dosť bolo napomenutí. Poslednou z desiatich rán, bol zabitý prvorodený syn v celej egyptskej krajine. Pán Boh riekol Mojžišovi, aby v každej izraelskej rodine zabili baránka a jeho krvou pomazali zárubne dverí.

"Vaším znamením bude krv na domoch v ktorých bývate. Keď uvidím krv, obídem vás , takže vás zhubná rana nezastihne, keď budem biť Egypt." (2Moj. 12,13)

Táto krv ukazovala Židom na krv Kristovu. Pán Boh pošle v určitý čas svojho milovaného Syna na zabitie, ako toho veľkonočného Baránka, aby všetci, ktorí v neho veria, boli zachránení od večnej smrti. Kristus je náš Pesách, náš veľkonočný Baránok. (1 Kor 5,7 b) V jeho krvi máme vykúpenie. (Ef 1,7)

Každá izraelská rodina prinášala najstaršieho syna do jeruzalemského chrámu. Tým si mali pripomínať veľkú moc Božiu, ako ich Boh zachránil pred hroznou ranou. Poukazuje na to, že takto môžu byť zachránení všetci od večnej smrti.

Dieťa prinesené do chrámu, kňaz bral na ramená a predstavil ho Bohu. Jeho meno zapísali do zvitku prvorodených. Tak sú tiež zapísané mená všetkých do knihy života, ktorí sú vykúpení krvou Kristovou.

V Ježišovi videl kňaz len slabučké dieťaťko, nič netušiac, že drží na rukách Spasiteľa sveta, Najvyššieho kňaza nebeskej svätyne.

Práve v tom čase boli v chráme Simeon a Anna. Simeon obdržal zaslúbenie, že nezomrie skôr, dokiaľ neuvidí Mesiáša. Na Ježišovej tvári spočívalo jemné nebeské svetlo. Simeon vzal dieťaťko na ramená a povedal: "Teraz Pane, prepustiš v pokoji svojho služobníka podľa svojho slova, lebo moje oči uvideli

Tvoju spásu, ktorú si pripravil pred tvárou všetkých národov, svetlo na zjavenie pre pohanov a slávu pre tvoj ľud Izrael." (Luk 2,29-32)

Anna prorokyňa, "prišla v tej chvíli, velebila Boha a všetkým, čo očakávali vykúpenie Jeruzalema rozprávala o dieťati." (Luk 2,38)

Boh si volí za svojich svedkov najpokornejších ľudí. Tí, čo myslia len na seba a svoju česť, takých nemôže Boh použiť, aby zvestovali iným jeho milosrdenstvo a lásku.

Svätá Mária, matka Ježišova, keď túlila k sebe dieťa, pripomínala si slová betlehenských pastierov, mala veľkú radosť a nádej.

Simeonove slová jej pripomínali proroctvo (Izaiáša 9,1.):

"Ľud, čo kráča vo tmách, uvidí veľké svetlo, nad tými, čo bývajú v krajine temnoty, zažiarí svetlo.

Lebo dieťa sa nám narodilo, Syn nám je daný a kniežatstvo bude na jeho pleci, a jeho meno bude: Predivný, Radca, Silný Boh, Udatný Hrdina, Otec večnosti, Knieža pokoja."

Príchod mudrcov

Ľudia mohli vedieť o narodení Kristovom. V zvitkoch prorokov bolo o tom napísané. Túto úlohu zvestovania mali vykonať kňazi, ale oni sami nevedeli, že sa Kristus narodil.

Boh poslal anjelov, aby pastierom oznámili Ježišovo narodenie. Simeonona a Annu Boh obdaroval dlhým životom, aby hovorili v chráme, že On je ten zaslúbený Mesiáš.

Boh si prial, aby aj iní vedeli o narodení Spasiteľa. Na ďalekom východe žili múdri muži, ktorí skúmali veľmi pozorne všetky proroctvá o Mesiášovi a verili, že jeho príchod je blízko. Židia považovali týchto mužov za pohanov, ale oni túžili poznať pravdu a plniť vôľu Božiu. Boh poznal ich túžobné srdcia. Oni boli lepšie pripravení na prijatie nebeského svetla, ako pyšní znalci zákona.

Mudrci pozorovali prírodu a poznali v nej pôsobenie Božie. Pozorovali aj nebeské hviezdy a poznali ich dráhy. Podarilo sa im objaviť zvláštnu hviezdu. Jasnosť nebeských anjelov, ktorá prišla k pastierom. Jasnosť hviezdy pomaly hasla a oni sa rozpamätali na proroctvo:

"Vychádza hviezda z Jáкова, povstáva žezlo z Izraela..." (4 Moj. 24,17)

Rozhodli sa ísť za touto hviezdou, aby videli jej konečný cieľ. Pred Jeruzalemom už ju nemohli nájsť, preto sa zastavili v Jeruzaleme. Domnievali sa, že ich Židia zavedú k Spasiteľovi. Preto sa pýtali:

„Kde je ten narodený židovský kráľ? Lebo sme videli jeho hviezdu na východe slnka a prišli sme sa mu pokloniť. "Ale keď to počul kráľ Herodes, zľakol sa i celý Jeruzalem s ním. A zvolal všetkých najvyšších kňazov a učiteľov ľudu a vypytoval sa ich, kde sa má Kristus narodiť. A oni mu riekli: V Judskom Betleheme, lebo tak je napísané skrze proroka."

Chýr o novom kráľovi Herodes neprijal s radosťou. Obával sa, že zaujme jeho trón. Povolal mudrcov a dôkladne sa ich povypytoval na čas, kedy sa zjavila hviezda. A keď ich posielal do Betlehema povedal: Chodte a dôkladne sa prezvedajte o tom dieťatku; a keď ho nájdete, oznámte mi, aby som i ja šiel a poklonil sa mu.

Oni vypočuli kráľa a odišli. A hľa hviezda, ktorú videli na východe, šla pred nimi, až sa zastavila nad miestom, kde bolo dieťatko. Keď uzreli hviezdu, zaradovali sa veľkou radosťou.

Vošli do domu, uvideli dieťatko z jeho matkou Máriou. Padli na zem a klaňali sa mu. Otvorili svoje klenotnice a obetovali mu dary: zlato, kadidlo a myrhu." (Mat 2,2-11)

Tým, že mu dali zlato, poctili ho ako kráľa. Tým, že mu dali kadidlo, poctili ho ako Najvyššieho kňaza. Myrha sa dávala trpitelom a tým vyznali, že bude vedený ako baránok na zbitie, aby trpel za nás.

Mudrci darovali Spasiteľovi najcennejšie veci. Zanechali nám dobrý príklad.

Pánu Ježišovi máme obetovať to najlepšie z nášho času, našich peňazí, a našej lásky. Keď podporujeme chudobných a obetujeme na to, aby radostná zvesť o spasení mohla byť šírená na celom svete, je to tak, ako keby sme dávali dary Ježišovi. Takto sa zúčastňujeme na záchrane ľudí pre kráľovstvo Božie. Také dary Spasiteľ bohato požehná.

Útek do Egypta

Herodesove slová, že príde a pokloní sa Ježišovi, neboli úprimné. O dieťa sa zaujímal len preto, lebo ho chcel zabiť. Obával sa, že Ježiša urobia kráľom a on stratí kráľovstvo.

Mudrci by sa boli vrátili ku kráľovi a celú udalosť mu oznámili, ale anjel Boží ich vo sne upozornil, aby sa vrátili inou cestou do svojej krajiny.

"Po ich odchode sa Jozefovi zjavil vo sne Pánov anjel a povedal: Vstaň vezmi dieťatko i jeho matku a uteč do Egypta! Zostaň tam tak dlho, kým ti nepoviem. Herodes bude totiž hľadať dieťatko, aby ho zmárnil." (Mat 2,13)

Jozef nečakal s vyplnením príkazu ani do rána, ale skutočne vstal a vzal so sebou Máriu s Dieťatom a išiel ešte v noci na ďalekú cestu. O ich potreby sa Boh postaral už vopred. Z cenných darov mudrcov, mohli vyžiť v Egypte, dokiaľ sa opäť nevrátili do svojho kraja.

Keď Herodes zbadal, že Mudrci odišli inou cestou, veľmi sa rozhneval. Vedel o proroctvách, ktoré hovoril Boh skrze svojich prorokov o narodení Kristovom. Nepochyboval, že hviezdu mudrcom poslal Boh, aby ich viedla. Ale napriek všetkému rozhodol sa Ježiša zničiť. Vo veľkom hneve rozposlal vojakov povraždiť všetkých chlapcov, ktorí boli v Betleheme a na celom jeho okolí, od dvoch rokov nižšie.

Hrozný príbeh, človek chce bojovať s Bohom! Aké strašné muselo byť vraždenie nevinných dieťaťov! Herodes už previedol viac ukrutných činov, ale teraz mal dokončiť svoj bezbožný život. Sám zomrel strašnou smrťou.

Svätý Jozef so svätou Máriou zostali v Egypte až do Herodesovej smrti. Potom sa opäť ukázal Jozefovi anjel a povedal mu:

"Vstaň, vezmi dieťaťo a jeho matku a vráť sa do izraelskej krajiny, lebo tí, čo chceli vziať život dieťaťu, pomreli." (Mat 2,20)

Jozef mienil sa ubytovať v Betleheme, v mieste Ježišovho narodenia, ale keď už bol blízko Judska, dozvedel sa, že syn Herodesov kraluje miesto svojho otca. Do Betlehema sa teda obával ísť a nevedel, kde sa pohnúť. I v tejto bezradnosti, poslal mu Boh anjela s úpravou, ktorú s radosťou prijal a vrátil sa do Nazareta, svojho starého bydliska.

Ježišovo detstvo

Ježiš prežil svoje detstvo v malom mestečku medzi horami. Ako Syn Boží, mohol bývať v najkrajšej krajine a svojou prítomnosťou ožiarit i najkrajší palác, ale vyvolil si bývať medzi chudobnými v Nazarete.

Niesol tie isté ťarchy, ktoré nosia chudobní. Poznali, že vie o všetkých ich ťažkostiach. Môže teda súcítiť s nimi a pomáhať im.

O detstve Ježišovom píše Sväté Písmo:

"A dieťaťo rástlo a silnelo duchom, plné múdrosti a milosť božia spočívala na ňom." "A Ježiš prospieval múdrosťou, vzrastom a bol milý Bohu aj ľuďom." Luk 2,40.52

Pán Ježiš vôkol seba všetko dobre chápal. Bol vždy snaživý, nesebeckého a tichého ducha. Svojimi ochotnými rukami, vždy pomáhal iným. Miloval pravdu a prejavoval trpezlivosť. Od pravdy a spravodlivosti neustúpil ani na krok, ale ku všetkým bol láskavý a nežný. Svojou príjemnou povahou pôsobil na všetkých ako milý slnečný lúč. K starším a chudobným sa choval pozorne a úctivo. Ranené vtáčatko nežne ošetril a každá živá bytosť cítila sa šťastná v jeho prítomnosti.

Za časov Ježišových, Židia kládli veľkú váhu na výchovu svojich detí.

Školy spojené so synagógami, mali učiteľov zvaných rabínmi. Rabínov považovali za veľmi učených.

Ježiš nechodil do týchto škôl, lebo tam neučili len čistej pravde Božieho Slova, ale vyučovali aj ľudským nariadeniam, ktoré v mnohých prípadoch nesúhlasili s tým, čo Boh nariadil skrze svojich prorokov.

Nebeský Otec poučil Svätú Máriu skrze Svätého Ducha, ako má vychovávať jeho Syna. Mária vyučovala Ježiša zo Svätého Písma a viedla ho k tomu, aby si zvykol samostatne čítať a skúmať tieto najdôležitejšie zvitky.

Ježiš uvažoval so zvláštnou záľubou tiež o všetkých predivných veciach, ktoré Pán Boh stvoril na zemi i na nebi. V knihe prírody videl rastliny, stromy, zvieratá, slnce i hviezdy. Svätí anjeli mu pomáhali, aby poznal Boha i skrze tieto veci. Pri

ich pozorovaní rástol v znalosti a múdrosti tak, ako ho pribúdalo na veľkosti a sile.

Každé dieťa si môže vziať príklad od Ježiša, ako môže nadobudnúť múdrosť a všeobecný prospech. Náš čas máme venovať učeniu len pravdivých vecí. Pohádky a vymyslenosti neprinášajú nám úžitku. Len pravda z Božieho Slova má cenu. Jej skúmaním posilníme ducha, očistíme srdce a staneme sa podobnejšími Kristovi.

Rodičia Ježišovi chodievali každý rok na veľkonočný sviatok do Jeruzalema. Ježiš mal dvanásť rokov, tak ho vzali so sebou. Cestovanie trvalo niekoľko dní. Mnohí išli pešky. Nazaret bol vzdialený od Jeruzalema asi 112 km. Zo všetkých končín prichádzali Židia na sviatok. Ľudia z jedného okolia cestovali obyčajne spolu.

Na ceste do Jeruzalema, rozprávali rodičia svojim deťom príbehy, ako Pán Boh viedol ich otcov a celého Izraela z Egypta do Kanánu. Okrem toho spievali si často pekné Dávidove Žalmy, piesne na cestu hore do Jeruzalema.

Za časov Ježišových už ľud veľmi zľahostajnel vo všetkých náboženských otázkach. Viac dbal o ľudské nariadenia a rôzne formy, ako o čistotu Božieho Slova. Radšej mysleli na zábavy, ako na dobrotu a lásku Božiu.

Ako celkom ináč zmýšľal Ježiš! Rozjímanie o Bohu bolo pre neho rozkošou. Keď prišiel do chrámu, pozorne sledoval obrady kňazov. A keď ctitelia Boží kľakli na kolená, aj on sa modlil s nimi, a spieval chválospevy.

Ráno a večer bol obetovaný baránok na oltári, čo sa opakovalo každý deň. Svätý Duch vysvetlil Ježišovi význam tejto obrady. Vedel o tom, že aj On bude musieť zomrieť ako Baránok Boží za hriechy ľudské.

Zaoberajúc sa takýmito myšlienkami odišiel do miestnosti pri chráme v ktorej rabíni držali školu. Sadnul si s druhými chlapcami k nohám veľkých učiteľov a počúval ich slová.

Židia mali o Mesiášovi mnoho nesprávnych názorov. Ježiš to vedel, ale sa s učiteľmi neškriepil. Radšej sa opytoval na veci o ktorých hovorili proroci, ako keby žiadal od nich poučenia.

Ježiš prečítal 53. kapitolu proroka Izaiáša a pýtal sa na jej význam. Rabíni nemohli dať vysvetlenie. Pomaly však sa oni pýtali Ježiša na mnohé veci.

"A všetci, ktorí ho počúvali, žasli nad jeho rozumnosťou a nad jeho odpoveďami." (Luk 2,47)

Skoro zbadali, že Svätým Písmam rozumie lepšie, ako oni sami. Poznali, že ich učenie je falošné, ale neboli naklonení meniť svoje názory.

Ježiš zostal tichým a skromným a nemali príčiny hnevať sa na neho. Želali si, aby zostal v ich škole, aby ho mohli učiť vysvetľovať Svätú Bibliu podľa ich spôsobu.

Svätý Jozef so svätou Máriou vracali sa z Jeruzalema domov a nezbadali, že nemajú Ježiša so sebou. Domnievali sa, že je niekde medzi príbuznými alebo známymi. Keď sa zvečierovalo a pripravovali si nocľah, zbadali, že im chýbajú Ježišove pomocné ruky. Začali ho hľadať medzi spoluputujúcimi, ale márne.

Rodičia Ježišovi veľmi sa naľakali, lebo im prišlo na um, ako Herodes chcel zabiť Ježiša, keď bol ešte malý. Začali sa obávať, či sa mu neprihodilo niečo zlého.

S ťažkým srdcom vrátili sa do Jeruzalema kde ho našli po troch dňoch.

Mali veľkú radosť, že ho našli, ale Mária ho pokarhala, že nezostal pri nich: "Synu môj, čo si nám to urobil? Hľa tvoj otec i ja s úzkosťou sme ťa s hľadali." Ježiš im odvetil: "Čo, že ste ma hľadali? Či ste nevedeli, že ja musím byť vo veciach svojho Otca?" (Luk 2,48-50)

Ježiš si bol vedomý Božieho Synovstva a že činil to, na čo ho Otec poslal na svet. Mária až v neskorších rokoch pochopila lepšie ich hlboký význam. Rodičia zabudli práve na túto úlohu, ktorú im zveril nebeský Otec. Pre to jedno zanedbanie stratili Ježiša.

Aj dnes mnohí sme stratili Ježiša. Vzďialili sme sa od neho. Nemyslíme na neho a s nechuťou sa k nemu modlíme. Hovoríme neužitočné, neprívetivé prázdne slová Bez Neho sa cítime prázdni a opustení.

Ak skutočne túžime po Ježišovi on neodíde od nás. Rád je s tými, ktorí milujú jeho prítomnosť. Prijíma pohostinstvo najchudobnejšej chalúčky a chce potešiť každé zarmútené srdce.

Ježiš vedel, že je Synom Božím a predsa sa vrátil s rodičmi do Nazareta. Veliteľ nebeských zástupov bol milým a poslušným synom svojich rodičov. Dojmy, ktoré si doniesol z jeruzalemského chrámu uchovával vo svojom srdci. Trpezlivo čakal až príde Božia hodina, keď začne konať jemu zverené dielo.

Ježiš žil v jednoduchom dome. Verne prispieval k udržaniu celej rodiny. Vyučil sa remeslu a pracoval s otcom v tesárskej dielni. Oblečený v pracovných šatách, chodil do práce po uliciach tohoto malého mestečka. Svojej Božskej moci nevyužil na to, aby si uľahčil život. Pilnou prácou v mladosti posilňoval nie len svoje telo, ale i ducha. Svoje sily používal tak, aby zostal zdravý a mohol konať všetko čo najlepšie. Čo činil, činil presne a dobre. Ukázal nám, že prácu máme vykonávať so záujmom a dobre a nemáme sa za ňu hanbiť. Všetci ľudia majú robiť niečo dobré a užitočné, čo by slúžilo nie len im, ale aj druhým.

Deti, ktoré sa radi zúčastňujú na všetkých domácich prácach, budú užitočné aj pre druhých i vtedy, keď opustia rodičovský dom.

Mladí ľudia môžu byť užitoční svetu, keď vo všetkých veciach ktoré robia, snažia sa ľúbiť Bohu a robia len to, čo je dobré a správne. Vernosťou a pilnosťou v menšej práci a na nižšom mieste, môžu sa pripraviť pre vyššie postavenie.

Ťažké dni

Židovskí rabíni narobili mnoho pravidiel a všeličo od ľudu žiadali, čo nebolo nariadené od Boha. Deti sa museli učiť týmto nariadeniam a chovať sa podľa nich. Ježiš sa neučil uzneseniam rabínov, ale pilne skúmal Sväté Písmo a plnil zákon Boží. Nikdy neprehovoril zlé slovo o týchto učiteľoch, ale oni ho karhali, že nečiní tak ako všetci ostatní. Rabíni sa domnievali, pretože je Ježiš prívetivý a tichý, že ho privedú k tomu, aby plnil ich predpisy. Veľmi sa sklámali. Keď ho

chceli prinútiť k zachovávaní ich pravidiel, vždy im ukazoval na učenie Písma. Chcel činiť len to, čo je tam napísané.

Ježišovo stanovisko nahnevalo rabínov. Vedeli, že sa ich nariadenia nezhodujú s učením Svätého Písma a Ježiša nenávideli preto, lebo ich nechcel poslúchať. Sťažovali si aj u rodičov. Tí považovali rabínov za nábožných mužov a tak pokarhali aj oni svojho syna. Boli to pre neho ťažké dni.

Aj Ježišovi bratia súhlasili s rabínmi a tvrdili, že slová týchto učiteľov majú tú istú platnosť, ako slová všemohúceho Boha. Hanili Ježiša, že sa protiví vodcom ľudu Izraelského.

Rabíni sa povyšovali nad iných ľudí, vyhrádzali sa a pohrdali obyčajným ľudom. O chorých a trpiacich vôbec sa nestarali.

Ježiš bol láskavý ku každému a snažil sa pomôcť všetkým trpiacim s ktorými sa stretol. Videl neláskavé zachádzanie svojich bratov s núdznými a on práve tých navštevoval a snažil sa ich potešiť. Smädným podal vďačne pohár čerstvej vody a lačným daroval pokrm, ktorý mal pre seba.

To sa nepáčilo jeho bratom. Začali ho strašiť, vyhrádzali sa mu, ale on zotrval na stanovisku verného plnenia vôle svojho nebeského Otca. Rôzne skúšky a pokusenia útočili na Ježiša. Diabol sa snažil ho zviest' a premôcť. Keby bol zvedol Ježiša k jednému zlému skutku, alebo netrpezlivému slovu, Ježiš by sa nestal naším Spasiteľom a celý svet by zahynul naveky. Satan to vedel a preto sa stále namáhal Ježiša zviest'.

Nebeskí anjeli chránili Ježiša, ale celý jeho život zápasil s mocnosťami temnosti. Naše pokusenia ani z čiastky nemôžeme prirovnať k pokuseniam, nad ktorými zvíťazil Ježiš. Pri každom pokusení sa bránil: Je napísané. Svojich bratov nekáral pre zlé skutky, ale ich upozorňoval na to, čo hovorí Boh.

Mládež mesta Nazareta sa snažila Ježiša zviest' na svoje zlé cesty. Pre jeho veselú povahu radi boli pri ňom, ale jeho Božské zásady, tie sa im nepáčili. Keď sa nezúčastnil na zakázanom čine, volali ho bojkom.

Vysmiali ho, že i v maličkostiach sa obáva prehrešiť. Ale on im povedal: "Hľa bázeň Pánova je múdrosť a odstúpiť od zlého je rozumnosť." (Jób 28,28)

Ježiš nezastával seba. Surové nakladanie s ním, trpezlivo znášal. Preto, že nikdy nenariekal, ochotne plnil svoje povinnosti, preťažili ho prácou. On však napriek tomu s dobrou vôľou konal to, čo bolo dobré pred Bohom.

Po ukončení dennej práce, rád chodieval do zelených dolín, kde osamote rozmýšľal o vznešených veciach a modlil sa. S radosťou pozoroval škovránka, ako sa vznáša k nebu a jasavým spevom, chváli svojho Stvoriteľa. Pri takých príležitostiach i Ježiš slávil Boha a ďakoval mu. Denné svetlo vítal radostným spevom. Často už na svitaní našiel si pokojné miesto, kde skúmal Sväté Písmo, rozmýšľal o Bohu a modlil sa.

Po takých krásnych hodinách spoločenstva s Bohom, verne vykonával svoje denné povinnosti a zanechal nám príklad trpezlivej práce. Každý sa cítil v jeho prítomnosti príjemne a pocítil vplyv jeho svätého života. Nevinne a nepoškrvnene sa choval medzi ľahostajnými, nevzdelanými, nezdvorilými. Tiež aj medzi nečestnými colníkmi, nerozvážnymi márnotravníkmi, zneváženými

Samaritánmi, medzi bezočivými vojakmi a prostými sedliakmi. Pre ľudí s ťažkými ťarchami mal slová plnej účasti. V nosení bremien im pomáhal. Hovoril im o láske, добрote a milosrdenstve Božom o daroch, ktoré dostali od Boha. Ukazoval im, že keď tieto dary budú správne používať, stanú sa im večným bohatstvom. Vlastným príkladom potvrdil, že každá chvíľa má veľkú cenu a má byť využitá k dobrému.

Ježiš si vážil každého človeka. Povedal mu, že Boh ho miluje ako vlastné dieťa a že sa môže stať podobný jeho povahe. Už v mladosti pracoval pre druhých. Vzdelaní učitelia, ani jeho bratia nemohli ho odvieť od tejto úlohy. Mal svoj životný cieľ. Vážne o ňom rozmýšľal a šiel za ním úprimne a verne, lebo bol svetlom sveta.

Svätý krst

Naplnil sa čas a Ježiš mal začať svoju verejnú činnosť. Prišiel k Jordánu, aby ho Ján Krstiteľ pokrstil.

Ján pripravoval Spasiteľovi cestu a na púšti kázal: "Kajajte sa, lebo sa priblížilo nebeské kráľovstvo." (Mat 3,2)

Zástupy ľudí išli k nemu. Chceli počuť jeho výstražné posolstvo. Svätý Duch ich presvedčoval o ich hriechoch a dali sa od Jána pokrstiť v rieke Jordán.

Boh oznámil Jánovi už vopred, že jedného dňa príde k nemu Mesiáš, a bude chcieť tiež byť pokrstený, že mu dá znamenie, po ktorom ho pozná.

Ježiš prišiel a Ján spozoroval na ňom žiaru svätého života. On žiadal krst od Jána, ale Ján mu chcel v tom zabrániť a povedal: "Ja by som sa mal tebe dať pokrstiť, a ty prichádzaš ku mne? Ale Ježiš mu odpovedal: Nechaj to teraz! Patri sa nám vykonať všetko, čo je spravodlivé. A tak mu Ján už nebránil." (Mat 3,14.15)

Ján zaviedol Ježiša do čistého Jordána a pokrstil ho pred všetkými zhromaždenými. Ježiš sa nedal pokrstiť preto, aby vyjadril ľútosť nad svojimi hriechmi, veď nikdy nezhrešil. Jediná príčina jeho krstu záležala v tom, aby nám zanechal príklad.

Po krste Ježiš hneď vystúpil z vody. V tom sa mu otvorili nebesia a videl Božieho Ducha, ktorý sťa holubica zostupoval naňho. A z neba zaznel hlas: "Toto je ten môj milovaný Syn, v ktorom som našiel zaľúbenie." (Mat 3,16.17)

Sláva Božia zostúpila na Ježiša a je pre nás závdavkom lásky Božej.

Ježiš prišiel na zem, aby nám zanechal príklad. Ako Boh vypočul modlitbu svojho Syna, vypočuje i naše volania. K Bohu majú prístup všetci, i tí najhriešnejší a najpohrdanejší. Keď prichádzame k Bohu v mene Ježiša, počujeme i my hlas Boží: Toto je moje milé dieťa, v ktorom sa mi zaľúbilo.

Pokúšanie

Svätý Duch vyviedol Ježiša na púšť, aby bol pokúšaný od diabla. On ta nešiel preto, aby chcel byť pokúšaný. Túžil po tichom mieste, kde by mohol rozmýšľať o svojom poslaní a diele. Chcel sa posilniť modlitbou a pôstom pre nastávajúcu cestu utrpenia. Ale aj diabol vedel, kde sa Ježiš nachádza a preto aj on odišiel na púšť, aby ho pokúšal.

Po svojom krste žiarila jeho tvár osvietená slávou Božou, ale teraz, keď prišiel na púšť, zanikla jeho jasnosť. Spočinuli na ňom hriechy celého sveta a jeho tvár svedčila o žiali a bolesti, ktoré nikdy druhý človek nepochopil. Trpel za hriešnikov.

Adam a Eva jedli zo zakázaného ovocia. Svojou neposlušnosťou priviedli na svet hriech, utrpenie a smrť. Žiadosť jedla sa stala našim prvým rodičom takým pokúšením, že mu neodolali.

Kristus prišiel na svet ako vzor poslušnosti. Postil sa štyridsať dní a nocí a potom zlačnel. Mal dokázať svojim dlhým postením, že chuť môže byť premožená.

Diabol preto zvádza ľudí k uspokojeniu chuti, lebo vie, že takto si zoslabia nie len telo, ale aj ducha. Ježiš nás učí svojím príkladom, že môžeme zvíťaziť nad každou nesprávnou žiadosťou. Naše žiadosti nemajú panovať nad nami, ale my máme panovať nad nimi.

Diabol prišiel najprv ako anjel svetla. Hovoril Ježišovi, aby sa toľko netrápil, že si to jeho Otec nepraje. A keď najviac Ježiša trápil hlad, povedal mu: "Ak si Syn Boží, povedz, aby sa tieto kamene stali chlebom."

Ježiš na to prišiel na svet, aby nám ukázal, ako my máme znášať pokušenie a utrpenie. On divmi nepomáhal sám sebe. Jeho zázraky boli užitočné druhým ľuďom. Na diablovu výzvu povedal: "Je napísané: Človek nebude žiť na samom chlebe, ale na každom slove, ktoré vychádza z úst Božích." Ukázal, že je omnoho dôležitejšie byť poslušný Božiemu Slovu, ako mať dostatok pokrmu telesného. Ten kto zachováva Božie Slovo má zaslúbené všetko pre tento život a okrem toho má ešte zaslúbenie večného života.

Diablovi sa nepodarilo premôcť Ježiša v prvom veľkom pokušení, pojal ho do svätého mesta a postavil ho na vrchu chrámu a povedal: "Ak si Syn Boží, skoč dolu, veď je napísané, že svojim anjelom prikáže o Tebe a zachytia Ťa na ruky, aby si neudrel nohy o kameň."

Satan tiež použil výrokov Svätého Písma ale zaslúbenie neplatí tým, ktorí dobrovoľne sa vydávajú v nebezpečenstvo. Pán Boh nerozkázal Ježišovi dobrovoľne skočiť z chrámu dolu. A Ježiš to neučinil, lebo nechcel poslúchať diabla. Preto mu povedal: "Zasa je napísané: Nebudeš pokúšať Pána svojho Boha."

Máme dôverovať starostlivosti nášho nebeského Otca, ale nemáme chodiť na miesta, kde nás neposiela a robiť veci, ktoré zakázal. Veľmi opovážlivé je tvrdenie, že Boh je milostivý a rád odpúšťa hriechy a preto nemusíme Boha poslúchať. Boh odpúšťa všetkým, ale len vtedy, keď o odpustenie prosia

a hriechy zanechajú. Nemôže však udeliť požehnanie tým, ktorí sú ľahostajní a nechcú ho poslúchať.

A zase pojal ho diabol na veľmi vysoký vrch a ukázal mu všetky kráľovstvá sveta a ich slávu a povedal mu: "Toto všetko ti dám, jestli padneš predomnou a pokloníš sa mi."

Ježiš pozrel hlbšie a nie len na vonkajšiu krásu sveta. Videl svet v jeho biede, hriechu a odpadlícťve od Boha. Vedel, že to všetko prišlo preto, že upočúvnul diabla.

Ježiš si prial obnoviť tento svet, aby bol ešte krajší ako v svojej rajskej sláve. Chcel, aby ľudia mali znova priazeň a milosť u Boha. Ježiš bojoval za nás hriešnych, aby sme sa stali podobní anjelom a mohli byť opäť pomenovaní deťmi Božími.

Pán Ježiš povedal diablove: "Odíd' satane, lebo je napísané: Pánovi svojmu Bohu sa budeš klaňať a jedine jemu budeš slúžiť." (Mat 4,1-10)

V tomto veľkom pokušení bolo zahrnuté všetko, čo nám prekáža, aby sme slúžili Bohu -- láska k svetu, túžba po panovaní a pýcha života.

Tak postupuje diabol aj dnes. Ak sa mu niekto pokloní, ponúka mu za to celý svet. Pošepkáva nám do ucha: Ak chceš mať na tomto svete úspech, musíš slúžiť mne. Čo sa týka spravodlivosti a statočnosti, nemôžeš na nich tak bedlivo stáť. Upočúvni moju radu a dám ti bohatstvo, česť a šťastie.

Ak prijmeme túto radu vtedy klaníme sa diablove namiesto Bohu a budeme mať z toho biedu a skazu.

Ježiš povedal diablove: Odíd' satane. A on sa nemohol tomuto rozkazu sprotiviť. Musel odísť. Opustil Spasiteľa sveta. Tu boj skončil. Víťazstvo Kristovo bolo také dokonalé, ako porážka Adamova.

I my sa môžeme vzoprieť pokušeniu a premôcť diabla. Boh nám hovorí: "Vzoprite sa diablove a ujde od vás. Priblížte sa k Bohu a on sa priblíži k vám." (Jakub 4,7.8)

Počiatok Ježišovej misie

Z púšte Ježiš odišiel k Jordánu, kde učil Ján Krstiteľ. Práve prišli k Jánovi mužovia z Jeruzalema, vyslaní od kňazov a starších izraelských. Poslali ich k nemu s otázkou, kto mu dal právo a moc, aby ľudí učil a krstil. Pýtali sa ho, či je Kristus, Eliáš, alebo "prorok." Ján povedal:

"Nie som." Povedali mu teda: Tak kto si? A on povedal: "Ja som hlas volajúceho na púšti. Vyrovnávajte Pánovu cestu, ako povedal prorok Izaiáš." (Ján 1,22.23)

Keď za starých časov cestoval kráľ z jednej ríše do druhej, pred jeho kočom vyslali mužov, aby mu pripravili cestu. Museli stínať stromy, odvaliť kamene, vyplniť jamy, aby cesta pre kráľa bola čo najlepšia.

Ján Krstiteľ pripravoval cestu nebeskému kráľovi. Vyzýval ľud, aby činili pokánie zo svojich hriechov.

Ján vysvetľoval poslom z Jeruzalema svoje stanovisko a tu zazrel Ježiša stáť na brehu. Tvár sa mu rozjasnila a povedal: "Ja krstím vodou, ale medzi vami stojí ten, ktorého vy nepoznáte. Ten, čo prichádza po mne, ale už bol predomnou; ja nie som hoden rozviazať mu remienok na obuvi." (Ján 1,26.27)

Všetci prítomní boli dojatí. Ved' Mesiáš bol medzi nimi. Dychtivo sa obzerali, aby videli toho o ktorom hovoril Ján. Ježiš sa však zamiešal medzi zástup a zmizol im z očí.

Druhého dňa videl Ján Ježiša, ako prichádza k nemu, povedal: "Aj hľa, Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta!"

Ján rozprával o znamení, ktoré videl pri Ježišovom krste. Jasne povedal: "A ja som videl a vydávam svedectvo, že toto je Boží Syn." (Ján 1,29-34)

Všetci poslucháči pozerali s úctivosťou a zadivením na Ježiša. Spytovali sa: Či je to Kristus?

Nič nevideli na Ježišovi, čo by svedčilo o nejakom bohatstve, alebo veľkosti. Bol oblečený v jednoduchých šatách, ako aj iní chudobní ľudia. Ale na jeho tvári videli dôstojnosť a moc a pozorovali, ako každý pohľad a črty tvári, svedčili o Božskom súcite a nekonečnej láske a to pohlo ich srdcami.

Poslovia z Jeruzalema necítili prít'azlivosť k Ježišovi. Ján Krstiteľ im nepovedal to, čo očakávali. Mysleli si, že Mesiáš príde ako veľký vojvodca a podmaniteľ. Keď zbadali, že to nie je program, práca a misia Ježišova, cítili sa veľmi sklamaní a s opovrhnutím odvrátili sa od neho.

Nasledujúceho dňa, zase Ján videl Ježiša a ukázal na neho a riekol: "Hľa Baránok Boží." Od tej chvíle, dvaja učeníci Jánovi nasledovali Ježiša. Prijali jeho učenie a stali sa jeho učeníkmi. Jeden bol Ondrej a druhý Ján. Ondrej priviedol svojho brata Šimona, ktorého Ježiš pomenoval Petrom. V nasledujúci deň, keď Ježiš išiel do Galilee povolal Filipa. Ten priviedol k Ježišovi svojho priateľa Natanaela. Tak sa začalo veľké dielo Ježišovo na zemi. Svojich učeníkov povolal jednotlivo a každý z nich priviedol zase niekoho. Jeden svojho brata a druhý svojho priateľa. Každý nasledovník Ježiša, mal by si vziať z toho vzor. Len toľko, čo pozná Ježiša, mal by už rozprávať iným, akého našiel dobrého Priateľa. Na tej práci sa majú zúčastňovať mladí i starí.

Na svadbu v Kane Galilejskej pozvali Ježiša i jeho učeníkov. Na radosť účastníkom, Ježiš urobil veľký div. Pri svadbe bolo zvykom podávať víno, ale všetko sa minulo ešte pred ukončením slávnosti. Nedostatok vína sa považoval za nedostatok pohostinnosti a za hanbu.

Keď sa Ježiš o tom dozvedel, rozkázal sluhom, aby naplnili šesť veľkých kamenných nádob vodou a potom im povedal: "Teraz načrite a zaneste starejšiemu." (Ján 2,8)

Voda sa obrátila na víno a to bolo ešte lepšie, ako pred tým. A bolo ho dost' pre všetkých. Ježiš pokojne odišiel na iné miesto. Hostia sa dozvedeli až po jeho odchode, aký veľký div učinil.

Kristov dar na svadbe bol aj symbolom. Voda predstavovala krst a víno ukazovalo na jeho krv, ktorá mala byť preliata za hriešnych ľudí.

Premenené víno nebolo kvaseným nápojom. Skysnutý nápoj spôsobuje opilstvo a s ním býva spojené mnoho zlých vecí a preto Boh zakázal ho užívať. V svojom Slove hovorí: "Vino je posmievač, opojný nápoj výtržník, nie je múdry nik, koho premôžu. " „nakoniec uhryzne ako had a poštie ako zmija." (Prís 20,1; 23,32)

Vino používané na slávnosti bolo "čistý mušt z hrozien" o ktorom hovorí Izaiáš, že "to je požehnanie." (Iz 65,8)

Ježiš svojou prítomnosťou na svadbe ukázal, že je správne, keď sa ľudia schádzajú k nevinnej radosti. Sám sa tešil, keď videl ľudí šťastných. Pri návštevách v ich domoch, snažil sa viesť ich k tomu, aby zabúdali na svoje starosti a pamätali na lásku a dobrotu Božiu. A keď našiel vnímavé srdce pre posolstvo Božie, hneď vstúpil do neho pravdy večného spasenia.

Jedného dňa, Ježiš išiel cez Samáriu. Unavený z cesty, sadol si na studňu. V tom prišla akási žena čerpať vodu a Ježiš jej povedal: "Daj sa mi napiť." Žena sa veľmi divila Ježišovej prosbe, lebo vedela, v akej nenávisti žijú Židia so Samaritánmi. Ježiš jej však povedal, že keby ho ona prosila, dal by jej vody živej. No tomu sa čudovala ešte viacej. Ale Ježiš jej riekol: "Každý kto pije z tejto vody, bude opäť smädný. Kto sa však napije z vody, ktorú mu dám ja, nikdy nevysmädne. Ale voda, ktorú mu dám, stane sa v ňom prameňom vody prúdiacej do večného života." (Ján 4,13.14)

Živá voda znázorňuje Svätého Ducha. Ako smädný pútnik túži po vode, tak i my potrebujeme pre vnútorný život moc Svätého Ducha. Kto pije z tejto vody, nebude žízniť na veky.

Svätý Duch vlieva do našich srdcí lásku Božiu. Keď ho prijmemo on naplní všetky naše túžby. Veci tohoto sveta, ako bohatstvo, česť a radovánky stratia pre nás pôvab. Duch Boží nás naplní radosťou a tú prajeme aj druhým. On pôsobí v nás sťa prameň vody a rozlieva svoje požehnanie pre všetkých okolo nás.

Každý, kto má Božieho Ducha v srdci, bude sa tešiť s Kristom na veky v nebeskom kráľovstve. Od chvíle, čo sa Boží Duch ubytuje v našich srdciach skrze vieru, začína v nás večný život.

Toto vzácne požehnanie ponúkol Ježiš žene Samaritánke a ona oň požiadala. I nám ho dá pod tou istou podmienkou.

Samaritánka bola hriešna. Ježiš vedel o všetkých jej hriechoch. Ale vyjadril jej okrem toho tiež svoj súcit a povedal jej, že ju miluje a chce byť jej priateľom a že i Boh jej odpustí a príjme ju za svoje dieťa, keď zanechá hriešny život.

Tieto slová priniesli jej novú nádej. Vo veľkej radosti odišla do mesta a prosila všetkých, aby nezanedbali ísť k Ježišovi.

Samaritáni aj prišli a prosili Ježiša, aby zostal u nich. Vďačne vyplnil ich prosbu a pobudol s nimi dva dni. Hovoril im o kráľovstve Božom. Mnohí oľutovali svoje hriechy a uverili v Ježiša ako svojho Spasiteľa.

Počas svojej misijnej činnosti navštívil Ježiš aj Nazaret. Svoj starý domov. Keď tam bol po dlhom čase po prvý krát, vošiel v sobotný deň do synagógy. Čítal pred všetkými z knihy proroka Izaiáša, kde bolo napísané o pôsobení Mesiáša, ako bude zvestovať chudobným evanjelium, potešovať zarmútených, slepých liečiť

a skrúšených srdcom uzdravovať. Po prečítaní slov povedal: "Dnes sa splnilo Písmo ktoré ste práve počuli." (Luk 4,14-21)

Slová, ktoré Ježiš povedal, naplnili všetkých prítomných radosťou. Uverili, že Ježiš je ten zaslúbený Vykupiteľ. Duch Boží pohol ich srdcami, že všetci s tým súhlasili a chválili Boha.

V tom im prišlo na um, že Ježiš vyrástol medzi nimi ako tesár. Často ho videli robiť v dielni i s jeho otcom Jozefom. A hoci konal v celom živote skutky lásky a milosrdenstva, nechceli mu veriť a uznať ho za Mesiáša.

Diablovi dali dobrú príležitosť, aby opanoval ich myseľ. Nahnevali sa na Ježiša a začali proti nemu kričať. Vyhnali ho von z mesta s úmyslom, že ho strčia z okraja vrchu. Ale anjel Boží bol pri ňom a ochraňoval ho. Prešiel pomedzi nich a vzdialil sa.

Keď prišiel do Nazareta druhý krát, znovu ho neprijali. Odišiel a nikdy sa tam už nevrátil.

Kristus pomáhal všetkým, čo ho prosili o pomoc. Z celej krajiny hrnuli sa k nemu zástupy ľudí. Kde Ježiš uzdravoval bola radosť. Zdalo sa, ako keby nebo prišlo na zem. Mnohí sa veľmi radovali z milosti dobrého Spasiteľa.

Ježišovo učenie

Náboženstvo Židov za časov Ježišových malo mnoho obradov. Odstúpili od pravej bohoslužby, stratili duchovnú moc Božieho slova. Tento nedostatok snažili sa nahradiť novými ustanoveniami a vlastnými nariadeniami.

Jedine sám Spasiteľ môže zachrániť od hriechov. Len jeho krv môže očistiť ľudí od nepravostí. Židia hľadali pomoc a spasenie vo vlastných skutkoch a v obradoch bohoslužby. Bedlivo ľpeli na mnohých zovňajších veciach a pilne ich zachovávali. Mysleli si, že takto budú spravodliví a ľahko vojdú do Božieho kráľovstva.

Viac si potrpeli na hodnosti na tomto svete. Túžili po bohatstve a veľkej moci a verili, že ju dostanú za svoju domnelú pobožnosť.

Očakávali Mesiáša, ktorý vraj na tejto zemi založí svoje kráľovstvo a ako mocné knieža, bude panovať nad ľuďmi. Očakávali, že keď príde, získa pre nich veľké zemské bohatstvá.

Ježiš vedel, že sa sklamú vo svojich očakávaniach. On prišiel na to, aby ich vyučil lepším cnostiam. Chcel opäť obnoviť pravú bohoslužbu. Prišiel im dať náboženstvo srdca, ktoré by sa zjavovalo v dobrom spolunažívaní a nepoškvrnenej povahe.

V kázni na vrchu ukázal na to, čo má najväčšiu cenu v očiach Božích.

Ukazoval na veci, ktoré môžu priniesť ľudskému srdcu šťastie a pokoj.

Je to posolstvo neba zvestované hriešnym ľuďom.

Učenia rabínov ovplyvnili aj učeníkov Ježišových a preto aj im platila kázeň na vrchu. Čo ich učil, patrí i nám. I my máme prijať dnes tie isté zásady.

Ježiš otvoril ústa a učil:

"Blahoslavení chudobní duchom."

Chudobní duchom sú všetci, ktorí uznávajú svoju hriešnosť a vedia, že sami od seba nemôžu vykonať nič dobrého. Túžia po pomoci Božej. Takým dá Boh hojné svoje požehnanie.

"Lebo takto hovorí Najvyšší a Vznešený, čo tróni večne a Sväté je jeho meno. Prebývam na vysokom a svätom mieste so skrúšeným a pokorným v duchu, aby som oživil ducha pokorných a srdce skrúšených." (Iz 57,15)

"Blahoslavení žalostiaci"

Tieto slová sa nevzťahujú na tých, ktorí sa žalujú, reptajú a sú mrzutí. Patria tým, ktorí úprimne ľutujú svoje hriechy a prosia Boha o odpustenie. Takým odpustí Boh, lebo veď sám hovorí: "Ich smútok obrátim na radosť, po žiali ich poteším a rozveselím." (Jer 31,13)

"Blahoslavení sú tichí"

Ježiš hovorí: "Učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom." (Mat 11,29)

Keď Ježišovi niekto urobil zle, odplatil mu dobrým. Dal nám v tom príklad, aby sme ako On činil, aj my tak činili.

"Blahoslavení, ktorí lačnia a žíznia po spravodlivosti"

Spravodlivosť je život podľa pravdy. V zákone Božom sú obsažené všetky zásady spravodlivosti. Sväté písmo hovorí: "Lebo všetky tvoje príkazy sú spravodlivé." (Žalm 119,172)

Ježiš ukázal vlastným príkladom, že máme byť poslušní slovám Božieho zákona. Dokázal to celým svojím životom. Po spravodlivosti lačníme a žíznime vtedy, ak sa snažíme byť podobní Kristovi so všetkými našimi myšlienkami, slovami a skutkami. Keď po tom túžime, môžeme to doceliť. Náš život sa môže stať podobný Jemu a naše skutky môžeme priviesť do súladu s Božím zákonom. Svätý Duch naplní naše srdcia láskou Božou a vykonávanie vôle Božej nám prinesie radosť. Boh nám radšej dá svojho Ducha, ako rodičia dávajú dobré dary svojim deťom. Jeho zaslúbenie znie: "Proste a dostanete." (Mat 7.7)

Všetci, lační a smädní po spravodlivosti, budú nasýtení.

"Blahoslavení sú milosrdní"

Milosrdný s druhým lepšie nakladá, než si zaslúži. Tak zachádza Boh s nami. On veľmi rád dokazuje svoje milosrdenstvo. Ku všetkým nevďačným a hriešnym je láskavý. On si praje, aby sme sa aj my takto chovali k druhým. Sväté Písmo (Ef 4,32) píše: "Ale buďte si navzájom dobrotiví, ľútostiví, odpúšťajúci si, ako aj Boh v Kristu odpustil vám."

"Blahoslavení čistí srdcom"

Boh uznáva len to, čím naozaj sme. Naša zovňajšia krása, nemá pred ním ceny. Ale si praje aby sme mali čisté srdcia. Vtedy budú i naše slová a skutky správne.

Kráľ Dávid sa modlil: " Stvor mi čisté srdce, Bože." Nech ti je príjemná reč mojich úst a úvahy môjho srdca pred Tebou, Hospodine, moja Skala a môj Vykupiteľ!" (Žalm 51,12; 19,15)

"Blahoslavení sú, ktorí pôsobia pokoj"

Kto má tichého a pokorného ducha Kristovho, pôsobí všade pokoj. Taký duch nevyhl'adáva škriepky, ani neodpovedá hnevľivo. V domácnosti napomáha k šťastiu a prináša do nej všetkým užitočný pokoj.

"Blahoslavení prenasledovaní pre spravodlivosť" (Mat 5,3-10)

Ježiš vedel, že mnohých z jeho učeníkov budú žalárovať a niektorých aj usmrťia pre jeho meno. Ale povedal im, aby sa nermútili nad tým. Ved' nič nemôže škodiť tým, ktorí Ježiša milujú a nasledujú ho. On bude všade s nimi; a keby im vzali tento život, on im dá život večný a korunu, ktorá nikdy neuvädne.

Pán Ježiš povedal svojim učeníkom: "Vy ste svetlo sveta." (Mat 5,14)

Život, smrť a skúsenosti Ježišových učeníkov mali poslúžiť tomu, aby aj druhí poznali dobrého Spasiteľa. On mal čoskoro odísť do svojho nebeského domova. Avšak učeníci mali nielen slovami, ale aj životom svedčiť o jeho láske. Mali svietiť medzi ľuďmi ako jasné svetlá.

Svetlo majáka svietiace v noci, privádza šťastne loď do prístavu; tak majú i nasledovníci Ježišovi svietiť na temnom svete, aby priviedli k nemu, do nebeského domova mnoho úprimných duší. Všetci nasledovníci Ježiša, majú sa zúčastniť v tejto práci. Kristus ich vyzýva, aby pracovali s ním pre záchranu druhých.

Zásady, ktoré Ježiš zvestoval, boli pre jeho poslucháčov zvláštnym a novým učením. Aby ich pochopili, musel im ich často opakovať.

Jedného dňa prišiel k nemu Zákonník s otázkou: "Učiteľu, čo mi treba činiť, aby som dedične obdržal život večný?" Ježiš mu povedal: "Ako je napísané v zákone? Ako čítaš?" A on odpovedal: "Milovať budeš Pána, svojho Boha, z celého srdca, celej duše, celej sily a z celej mysli a svojho blížneho ako samého seba." Ježiš odvetil: "Dobre si povedal, to čiň a budeš žiť."

V minulosti, zákonník nežil podľa tých slov. Dobre vedel, že svojich blížnych nemiloval ako samého seba. Ale namiesto toho, aby oľutoval svoje nedostatky, snažil sa ospravedlniť svoju sebeckosť. Spýtal sa Ježiša: "A kto je môj blížny?" (Luk 10,25-29)

Kňazi a rabíni sa zamestnávali často touto otázkou. Chudobných a nevzdelaných nepovažovali za svojich blížnych a neusilovali sa im pomôcť. Ježiš sa neškriepil s nimi, ale dal jasnú odpoveď príbehom, ktorý sa stal v blízkom okolí.

Hovoril o človekovi, ktorý šiel z Jeruzalema do Jericha, cestou strmou, skalnatou cez púste územie. Tu ho prepadli lúpežníci a vzali mu všetky veci. Ubitého a zraneného nechali ho ležať, v domnienke, že je mŕtvy.

Z jeruzalemského chrámu išiel dolu kňaz a neskôršie aj Levita, ale namiesto pomôcť chudákovi, obišli ho druhou stranou. Služobníci chrámu Božieho, mali byť milosrdní a dobrotiví ako ich Pán. Nesplnili svoju úlohu, mali studené bezcitné srdcia.

O chvíľu išiel cestou Samaritán, ktorým Židia pohrdali. Samaritán súcitil so skonávajúcim raneným človekom. Vyzliekol svoj plášť a prikryl ním nešťastníka. Dal sa mu napiť vína, a rany mu polial olejom. Vysadil ho na svoje hoviadko a zaviedol do hostinca, kde ho opatroval celú noc. Hostinskému zaplatil za ďalšiu opateru raneného, kým sa vylieči.

Pán Ježiš sa pýtal zákonníka: "Ktorý sa ti teda zdá z tých troch, že bol blížny tomu, ktorý to upadol medzi lotrov?"

Zákonník povedal: "Ten, ktorý mu učinil milosrdenstvo. Vtedy mu povedal Ježiš: "Id' a čiň aj ty podobne!"

Ježiš nás učí, že každý človek potrebný našej pomoci, je našim blíznym. Máme sa k nemu tak chovať, ako si prajeme, aby sa druhí chovali k nám.

Kňaz a Levita predstierali, že zachovávajú Božie prikázania, ale Samaritán ich skutočne plnil. Srdce mal plné dobroty a lásky. Keď sa postaral o zraneného cudzinca, dokázal svoju lásku nie len k Bohu, ale aj k blíznym. Boh sa teší, keď vidí, že ľudia si pomáhajú navzájom. My tak dokazujeme lásku k Bohu, keď sme láskaví a dobrotiví k tým, ktorí sú vôkol nás.

Dobrotivé a láskavé srdce má väčšiu cenu, ako všetky bohatstvá sveta. Ten kto si predsavzal dobre robiť vo svojom živote, patrí k dieťkam Božím, ktoré budú žiť v jeho kráľovstve.

Zachovávanie siedmeho dňa

Spasiteľ svätzil siedmy deň v týždni, sobotu. Aj učeníkov učil, aby ju tiež zachovávali. On vedel, ako sa má správne svätiť, lebo On ju učinil a posvätil.

V Svätom Písme čítame: "Pamätaj na deň sobotného odpočinku, že ho máš svätiť! Siedmy deň je sobotný odpočinok pre Hospodina, tvojho Boha. Ved' Hospodin za šesť dní utvoril nebo a zem, more a všetko, čo je v nich, a siedmy deň odpočíval. Preto Hospodin požehnal deň sobotného odpočinku a posvätil ho." (2 M 20,8.10.11)

Kristus stvoril spoločne so svojím Otcom celý svet a ustanovil sobotu za deň sviatočný. Svätá Biblia hovorí: "Na počiatku bolo Slovo, to Slovo bolo u Boha a to Slovo bol Boh. Nim vzniklo všetko a bez neho nevzniklo nič z toho čo jestvuje.." (Skrze Slovo, skrze Krista Ján 1,1-5.14)

Keď pozeráme na slnko, hviezdy, stromy a krásne kvety, máme si pripomenúť, že všetko stvoril Kristus. On tiež ustanovil sobotu, aby sme vždy pamätali na jeho lásku a moc.

Židovskí kňazi učinili mnoho predpisov pre zachovávanie soboty a vnucovali ich všetkým ľuďom. Začali pozorovať aj Ježiša, ako sa on bude chovať v tomto ohľade.

Raz v sobotu, Ježiš išiel s učeníkmi zo synagógy domov. Išli okolo siatin. Učeníci mali hlad. Odtrhli si niekoľko klasov a mrvili ich rukami, a jedli ich zrnká.

V niektoré iné dni, mohol si v záhrade svojho blížneho odtrhnúť koľko mu chutilo, len v sobotu to bolo zakázané. Nepriatelia Kristovi videli, čo činili jeho učeníci, tak povedali Ježišovi v hneve: "Pozri tvoji učeníci robia to, čo nie je dovolené robiť v sobotu." (Mat 12,2)

Ale Ježiš sa zastal svojich učeníkov. žalobníkom pripomenul Dávida, ako jedol z posvätných chlebov z domu Božieho, keď bol hladný a dal aj tým, ktorí boli s ním. Ak hladný Dávid mohol jesť z posvätného chleba, či nesmeli jeho učeníci vytrhať niekoľko klasov počas svätých sobotňajších hodín?

Sobota nie je oddelená na ťarchu. Jej čas má byť príjemný, prežívaný s pokojom, radosťou a požehnaním. Preto povedal Ježiš: "Sobota bola ustanovená pre človeka, a nie človek pre sobotu." (Mar 2,27)

"Inú sobotu vošiel do synagógy a učil. Bol tam istý človek s vyschnutou pravou rukou. Zákonníci a farizeji striehli na Ježiša, či bude aj v sobotu uzdravovať. Hľadali, z čoho by ho mohli obžalovať. On vedel o ich zmýšľaní a napriek tomu povedal človeku s vyschnutou rukou: „Vstaň a postav sa do stredu“. Ježiš im povedal : Pýtam sa vás, je dovolené v sobotu robiť dobré, alebo zlé? Možno v sobotu zachrániť život, alebo ho zničiť? Poobzeral sa po všetkých a tomu človeku povedal: Vystri ruku. Keď to urobil, ruka mu ozdravela. Zmocnila sa ich zlosť a radili sa, čo urobiť s Ježišom.“ (Luk 6,6-11; Mar 3,5)

Ježiš vysvetlil ich nerozumnosť. "A povedal im: Keby niekto z vás mal jediná ovca a tá by mu v sobotu spadla do jamy, neurobil by všetko, aby ju z nej vytiahol ešte v ten deň? A o koľko je človek cennejší ako ovca! To znamená, že v sobotu je dovolené dobre robiť " (Mat 12,11.12)

Je to zákonom povolené. Ježiš nekarhal Židov, že zachovávali zákon a svätili sobotu. Aj on zachovával zákon. Izaiáš prorokoval o Kristovi, že "posväti, zvelebí a oslávi Boží zákon." (Iz 42,21)

Kristus zvelebil zákon Boží. Ukázal na dôležitosť každej jeho čiastky.

Učil, že ho máme plniť nie len skutkami, ktoré môžu vidieť ľudia, ale aj myšlienkami o ktorých vie jedine Boh.

Tým, ktorí sa domnievali, že Pán Ježiš prišiel zrušiť zákon alebo prorokov povedal: "Nedomnievajte sa, že som prišiel zrušiť zákon alebo prorokov; neprišiel som zrušiť, ale naplniť." (Mat 5,17) Naplniť značí zachovávať alebo vykonávať. (Jak 2,8) Keď prišiel Spasiteľ k Jánovi, aby sa dal od neho pokrstiť povedal: "Patrí sa nám vykonať všetko, čo je spravodlivé." (Mat 3,15) Zákon naplniť je toľko, ako dokonale ho zachovávať. Boží zákon nemôže byť nikdy zmenený, lebo Ježiš povedal: "Amen vám hovorím: Pokiaľ nepominie nebo a zem nepominie ani najmenšie písmenko, ani jediná čiarka zo zákona, kým sa všetko nestane."(Mat. 5,18.)

Keď sa Ježiš pýtal: "Či sa smie v sobotu dobre robiť, život zachrániť a či zabiť?," ukázal že vidí tým, ktorí ho obžalovali, zlým farizejom až do srdca.

Kristus sa snažil zachrániť život uzdravením chorého. Farizejovia rozmýšľali, ako by odstránili Ježiša zo sveta. Čo bolo správne? Radiť sa o zabití Ježiša, alebo uzdravovať chorých ako činil Ježiš? Zamestnávať sa vražednými myšlienkami, alebo milovať láskou, ktorá sa neprejavuje len v slovách, ale v skutkoch milosrdenstva.

Židia obžalovali Ježiša viac krát, že poškrvňuje sobotu. Chceli ho zabiť, že nesvätí sobotu podľa ich nariadení. Spasiteľ sa nedal vyrušiť v správnom zachovávaní sobotného dňa.

V Jeruzaleme bol rybník Bethesda. Voda sa v ňom pohybovala v určitom čase. Mnohí sa domnievali, že v ten čas anjel Pánov hýbe vodou. Mysleli si, že prvý, ktorý po takom pohnutí vojde do vody, bude uzdravený. Množstvo chorých prichádzalo v nádeji, že budú uzdravení. Väčšina z nich bola sklamaná. Pri pohnutí vody nastala tlačnica, že sa mnohí nedostali ani na kraj rybníka.

V istú sobotu Ježiš prišiel k rybníku. Videl veľké množstvo chorých a bolo mu ich ľúto. Zvlášť jeden muž vyzeral veľmi biedne. Už tridsaťosem rokov bol mrzákom. Nenašiel lekára, čo by ho uzdravil. Viac krát ho dopravili k rybníku, ale keď sa pohla voda, iný vstúpil do nej. Ako tak ležal, zrazu videl nad sebou sklonenú tvár plnú súcitu a počul hlas: "Chceš byť zdravý?"

"Chcem, odpovedal chorý, ale nemám nikoho, kto by mi pomohol dostať sa do rybníka, keď sa zvíří voda. Kým sa ta sám dostanem, zakaždým ma niekto predbehne."

Chorý nevedel, že Ten pri ňom môže uzdraviť všetkých, ktorí ho o to žiadajú. Ježiš mu povedal: "Vstaň vezmi svoje lôžko a choď." Pokúsil sa vykonať rozkaz. Pocítil nové sily vo svojom tele. Vyskočil na nohy a zistil, že môže nie len stáť, ale i chodiť. Mal neopísateľnú radosť. Po toľkých rokoch mrzáctva, mohol opäť sám chodiť.

Vzal svoju rohož a chodil a chválil Boha. Stretol sa s farizejmi a rozprával im o svojom uzdravení. Tí z toho nemali radosť, ale karhali ho, že nosí lôžko v sobotu. Muž im povedal: "Ten, ktorý ma uzdravil, mi povedal: Zober si lôžko a choď!" (Ján 5,1-11)

Už sa nehnevali na neho, vinili Toho, ktorý mu rozkázal nosiť v sobotu lôžko.

Učení rabíni bývali v Jeruzaleme. Ľuďom prikazovali svoje predpisy o svätení soboty. Rabíni mali najlepšiu príležitosť zvestovať svoje učenie v chráme. Práve tam prichádzalo veľké množstvo ľudu modliť sa.

Ježiš chcel tieto bludy odstrániť. Preto uzdravil chorého v sobotu a kázal mu vziať lôžko. Vedel, že takto dostane príležitosť hovoriť o správnosti a tak sa aj stalo. Farizeji predviedli Ježiša pred vysokú radu, aby sa zodpovedal z poškrvnenia soboty.

Pán Ježiš povedal, že neprestúpil Božie prikázanie, ale robil v súhlase s vôľou Božou. "Môj otec pracuje doteraz, aj ja pracujem." (Ján 5,17)

Boh neprestajne koná dobro. Má v sobotu prestať pracovať? Má slnku prikázať, aby nesvietilo na zem a na všetko rastlinstvo? Má zabrániť, aby potôčiky prestali zvlažovať zem? Má zabrániť, aby sa vlny morskej prestali pohybovať? Či majú obiloviny, kvety a stromy prestať v sobotu rásť?

Príroda neprestajne pracuje, inak by človek musel zomrieť. Aj človek má vykonať v sobotu určitú prácu. Musí obstaráť nevyhnutné potreby života. Chorých treba ošetriť, potreby núdznych uspokojiť. Boh si praje, aby jeho stvorenie netrvalo ani hodinu. K zmierneniu bolesti má sa prispieť nie len v pracovný, ale aj sobotný deň.

Práca v nebi neustáva, aj my by sme nemali prestať dobre robiť.

Zákon Boží zakazuje zamestnávať sa v deň sobotný našimi vlastnými záležitosťami. Všetky zábavy a zárobky sú zakázané. Ale deň sobotný nemáme prežiť v neužitočnej činnosti. Ako Boh dokončil svoje diela a odpočinul, tak máme odpočívať aj my. On nám hovorí, aby sme v deň sobotný odložili našu každodennú prácu a venovali tie sväté hodiny zdravému odpočinku, bohoslužbe a dobrým skutkom.

Dobrý Pastier

Náš Spasiteľ hovorieval o sebe ako o dobrom Pastierovi a svojich učeníkov menoval stádom: "Ja som dobrý Pastier. Poznám svoje , a moje poznajú mňa." (Ján 10,14)

Mal už skoro odísť a týmito slovami chcel ich potešiť. Aj po jeho odchode, mali si spomínať na ne. Keď videli pastiera so stádom, mali rozmýšľať o Kristovej láske a starostlivosti, ktorú mal o nich.

V Palestíne pastieri opatrovali svoje stádo nie len vo dne, ale i v noci. Cez deň pásli ho na zelených pažitiach a vodili k čerstvým vodám. V noci chránili pred dravou zverou a zlodejmi. Nežne sa starali o ovečky choré a slabé. Jahňatá nosili na rukách, alebo pleciah. Každý pastier poznal svoje ovce a dal im meno, podľa ktorého ju volal.

Tak sa aj náš nebeský Pastier stará o svoje stádo, rozptýlené po celom svete. On pozná naše mená. Vie o našom domove a pozná každého kto v ňom býva. Každému človeku sa tak venuje, ako keby nebolo ani druhého na svete.

Pastier ide pred stádom a chráni ho. Bojuje proti dravej zveri i proti zlodejovi tak dlho až kým ich nepremôže. Niekedy sa stalo, že to zaplatil životom.

Tak aj Spasiteľ chráni svoje stádo učeníkov. Na zemi chodil vždy pred nimi. Žil ako iní ľudia. Aj ako dieťa, mládenec i muž. On víťazil nad diablom, pokušeniami, aby sme zvíťazili i my. Zomrel pre našu záchranu.

Dnes je v nebi, ale nezabúda na nikoho z nás. Chráni svoju ovečku. Nepriateľ nevytrhne ani jednu z tých, čo verne nasledujú Pána Ježiša. Pastier mal sto oviec. Jedna z nich sa mu stratila. Nechal tých deväťdesiatdeväť v košari a šiel hľadať stratenú. Nebál sa tmy, vetra, búrky, šiel cez doliny a vrchy, kým našiel stratenú ovečku. A našiel ju a vzal ju na pleciah a zanesol do košara. Nenariekal na dlhú a namáhavú cestu, ale povedal: "Radujte sa so mnou, lebo som našiel svoju stratenú ovcu!" (Luk 15,4-7)

I náš Spasiteľ - Pastier stará sa o ovce, ktoré sú v košari aj o ovce stratené. "Lebo Syn človeka prišiel aby spasil, čo bolo zahynulo. Hovorím vám: Tak aj v nebi bude väčšia radosť nad jedným hriešnikom, ktorý robí pokánie, ako nad deväťdesiatimi deviatimi spravodlivými, ktorí pokánie nepotrebujú." (Mat 18,11; Luk 15,7)

My všetci sme zhrešili, zblúdili ako ovce. On prišiel, aby nám dal silu k odvráteniu sa od hriechov. Ak prijmeme jeho pomoc, sme ako ovečka

prinavrátená do stáda. Ježiš hovorí anjelom: "Radujte sa so mnou, lebo som našiel svoju ovцу, ktorá sa stratila." Anjeli berú svoje harfy, hrajú a spievajú a celé nebo naplňujú plesaním.

Pastier našiel stratenú ovečku. To nás uist'uje, že Ježiš nezabudne ani na jednu ovečku. Spasiteľ pomôže každému, kto túži po záchrane a vytiahne ho z bahna hriechu.

To nás môže naplniť potešením. Dobrý Pastier Ježiš Kristus prišiel "hľadať a spasiť to, čo bolo zahynulo." I teba chce priviesť do košiara.

Pochybovať o svojom spasení, značí pochybovať o moci Toho, ktorý ťa vykúpil a jeho ruky sa nechali za teba prebiť. Raduj sa, že ťa môžu oslobodiť. Nikdy nezabudni, že celé nebo sa zaujíma o teba. Kristus a Boh Otec a celé vojsko nebeských anjelov sa zúčastňuje na záchrane hriešnika. Svojimi divmi Ježiš potvrdil, že má dost' síl, aby nás zachránil. Dokázal liečením chorôb telesných, že i srdce môže očistiť od hriechu.

Uzdravoval chromých a chodili, slepých a videli a hluchí počuli. Malomocných očistil, porazených a trápených neduhmi uzdravil. Diabli vychádzali z posadlých. Mnohí, ktorí to videli žasli a hovorili: "Čo je to za slovo, že takou mocou a silou rozkazuje nečistým duchom a tí vychádzajú?" (Luk 4,36)

Na rozkaz Pánov, Peter chodil po mori. Keď odvrátil od Ježiša svoj zrak, začal pochybovať a tonul. Ale keď zavolať: "Pane zachráň ma!" Ježiš hneď vystrel ruku a chytil ho". (Mat 14,28-31)

Syna naimskej vdovy už vynášali z mesta, aby ho pochovali. Spasiteľ chytil mládenca za ruku, postavil ho na nohy a odovzdal zdravého matke. Všetci žalostiaci sa vrátili do mesta a chválili Boha.

Vzkriesil i Jairusovu dcérku a na jeho rozkaz Lazár vyšiel z hrobu, hoci už v ňom ležal štyri dni.

Pri Kristovom druhom príchode, prenikne svojím hlasom hroby ľudské, -"prví vstanú tí, čo zomreli v Kristovi.... k životu slávnemu a nesmrteľnému a budeme tak navždy s Pánom". (1 Tes 4,16.17)

Ježiš konal na zemi veľké a zvláštne dielo. Hovoril o ňom v odpovedi, ktorú poslal Jánovi Krstiteľovi. Ján bol v žalári a mal vnútorné pochybnosti, či Ježiš je skutočne zaslúbeným Spasiteľom. Poslal preto dvoch svojich učeníkov k Ježišovi opýtať sa: Či si ty ten, ktorý má prísť a či máme čakať iného?

Ježiš mal okolo seba mnoho chorých, ktorých uzdravoval. Konečne im odpovedal: "Vráťte sa k Jánovi a rozprávajte mu, čo počujete a vidíte: Slepí vidia, chromí chodia, malomocní sa očisťujú, hluchí počujú, mŕtvi vstávajú a chudobným sa ohlasuje evanjelium . Blahoslavený je, kto sa nepohoršuje na mne". (Mat 11,3-6)

Tri a pol roka Ježiš chodil sem - tam, činil dobre a uzdravoval všetkých. Prišla doba, kedy mal ukončiť svoj kazateľský úrad na zemi.

Odchádzal s učeníkmi do Jeruzalema, kde mal byť zradený, odsúdený a ukrižovaný. Mali sa splniť jeho vlastné slová: "Ja som dobrý Pastier. Dobrý Pastier kladie svoj život za ovce." (Ján 10,11)

"Naozaj, on niesol naše choroby a naše bolesti ho obťažili. My sme si mysleli, že je ranený, Bohom doudieraný a opovrhnutý. On však bol prebodnutý za naše hriechy, zdrvený za naše neprávosti. Trest, ktorý nám priniesol pokoj, spočinul na ňom a pre jeho rany sa nám dostalo uzdravenie. Všetci sme blúdili ako ovce, každý išiel svojou cestou, ale Hospodin na neho uvalil neprávosti nás všetkých". (Iz 53,4-6)

Slávnostne do Jeruzalema

Ježiš išiel do Jeruzalema a s ním aj veľký zástup. Dvaja učeníci priviedli mu oslicu s osliatkom. Na oslicu položili svoje rúcha a na osliatko sadol Ježiš. Široko sa ozývala víťazosláva. Zástup vítal Ježiša ako svojho Kráľa. Viac ako päťsto rokov Boží muž prorokoval o tom: "Hlasne plesaj, dcéra Sion....Pozri, tvoj kráľ prichádza k tebe, je spravodlivý a prináša víťazstvo, je pokorný a jazdi na oslovi, na osliatku, mláďati oslice". (Zach 9,9)

Zástup plesal a stále sa zväčšoval. Všetci zúčastnení sa radovali a cítili sa šťastní. Nemali pre Ježiša drahocenné dary, ale prestierali pred ním svoje rúcha ako koberce a palmové a olivové ratolesti stlali mu na cestu. Ježiša sprevádzali až do Jeruzalema, aby tam zaujal Dávidov trón.

Predtým Ježiš nepovolil svojim, aby mu preukazovali kráľovskú česť a slávu, ale teraz prišla chvíľa, čo sa chcel zjaviť svetu ako Spasiteľ. V najbližšom čase sa Syn Boží stane obeťou za hriechy ľudské. Jeho smrť bude predmetom rozjímania. Ľud obrátil na Neho pozornosť. Po takej úctivej scéne, nemohol nikto nepočuť aj o jeho odsúdení a ukrižovaní. Boh si prial, aby každá udalosť Ježišovho života bola pre všetkých zreteľne označená, aby sa na ňu nikdy nezabudlo.

V zástupe boli tiež svedkovia jeho veľkej moci. Vpredu išli slepí, ktorým daroval zrak. Nemí, ktorým rozviazal jazyk, volali najhlasnejšie: Hosana na výsostiach! Mrzáci pomáhali pri odsekaní palmových vetvičiek a od radosti poskakovali s nimi pred Ježišom. Vdovy a siroty chválili meno Ježišove za milosrdenstvo. Malomocní, očistení, stlali pred ním svoje rúcha. Lazár a tí, ktorých vzkriesil sa radovali z nového života a sily.

Všetci v zástupe dojatí jasali a volali: "Hosana Synovi Dávidovmu! Požehnaný, ktorý prichádza v mene Pánovom! Hosana na výsostiach!" (Mat 21,9)

Volanie jasotu rozliehalo sa po všetkých dolinách a vrchoch. Farizeji videli a počuli, čo sa dialo. Začali sa veľmi hnevať.

Pochopili, že nemajú moci nad ľuďom. Všetky ich slová a hrozby zväčšovali nadšenie. Pretlačili sa k Ježišovi a povedali: "Učiteľ, napomeň svojich učeníkov!" Vysvetľovali, že taký krik je proti zákonu a proti vôli ich kniežat.

Ježiš povedal: "Hovorím vám: Ak budú títo mlčať, kamene budú kričať." (Luk 19,39.40)

Tento víťazoslávny sprievod nariadil sám Boh; proroci o ňom predpovedali a žiadna zemská moc ho nemohla zastaviť. Napriek všetkým prekážkam a ťažkostiam zo strany ľudskej, Božie dielo bude pokračovať.

Sprievod prišiel na vrchol, z ktorého bolo vidieť Jeruzalem. Mesto bolo v plnej nádhere. Zástup sa stíšil, opanovaný krásou mesta. Dívali sa na Ježiša, že uvidia na jeho tvári obdiv, ktorý mali oni. Ale sa prekvapili. Na jeho tvári videli smútok a o chvíľu začal plakať, čomu sa všetci divili. Ježiš miloval Jeruzalem a preto mu bolo veľmi ľúto, keď si pomyslel, že bude o krátky čas spustošený.

Keby jeruzalemskí obyvatelia prijali Ježišovo učenie, uznali ho za svojho Spasiteľa, mesto Jeruzalem by sa stalo kráľovnou druhých ríš a zostalo by stát' naveky. Ozbrojení rímski vojaci, nestáli by v jeho bránach a na jeho múroch neviseli nepriateľské zástavy. Z Jeruzalema by lietala holubica pokoja ku všetkým národom. Žiaril by, ako koruna slávy, na celom svete.

Židia zavrhli svojho Spasiteľa. Už sa chystali k ukrižovaniu svojho kráľa. V ten večer, keď slnko zašlo, osud Jeruzalema bol zapečatený navždy. (Asi 40 rokov neskôr Jeruzalem bol spustošený a spálený rímskym vojskom.)

Jeruzalemské kniežatá sa dozvedeli, že Ježiš prichádza s veľkým zástupom. Vyšli mu v ústrety s úmyslom rozptýliť zástup. Namyslení sa pýtali: "Kto je to?" (Mat 21,10)

Učeníci nadchnutí Božím Duchom odvetili:

Toto je semeno ženy, čo pošliape hadovi hlavu. Abrahám vám povie: To je Melchisedech, Kráľ salemský, Knieža pokoja. Mojžiš vám povie: dokiaľ nepríde Šilo - pokojný. Izaiáš vám povie: Predivný, Radca, Boh, Silný, Otec večnosti, Knieža pokoja. Jeremiáš vám povie: To je Dávidova Ratolest', naša Spravodlivosť. Daniel vám povie, to je Mesiáš. Ozeáš vám povie: Toto je Pán, Boh zástupov. Ján Krstiteľ vám povie: Toto je Baránok Boží, ktorý sníma hriechy sveta. Boh zvestoval zo svojho trónu: Toto je môj milovaný Syn. My jeho učeníci, hovoríme: Toto je Ježiš, Mesiáš, Knieža života, Spasiteľ a Vykupiteľ.

A sám knieža moci temnosti Ho uznáva a hovorí: Znáš ťa, kto si: Ten Svätý Boží.

Odneste to odtiaľto!

V nasledujúci deň Ježiš išiel do chrámu. Tri roky predtým našiel v predsieni chrámovej kupcov a predavačov a ich pokarhal a povyháňal. Teraz znova prevádzali ten istý obchod. Predsieň bola naplnená volmi, ovcami a hydinou. Z toho predávali návštevníkom, ktorí chceli obetovať za hriechy. Obchodníci sa jednali. Povstával nepokoj a krik a do toho hlasy obetných zvierat. To vyrušovalo modlitebníkov v chráme.

Ježiš zastal na schodoch chrámu. Svojím prenikavým zrakom poobzeral sa po celej predsieni. Všetci prítomní s napätím čakali čo bude. Hlasy ľudí a lomoz zvierat utíchol. Zdesení pozerali na Syna Božieho.

Nebeská Božskosť prenikla ľudskú prirodzenosť Ježišovu a udelila mu dôstojnosti a vážnosti a slávy, akej na ňom nikto ešte nevidel. Mlčanie v predsieni stalo sa skoro neznesiteľným.

Ježiš prehovoril jasným a silným hlasom, ktorý zasiahol ľuďom ako nejaká víchrica. "Je napísané: Môj chrám je miestom modlitby, ale vy ste z neho urobili pelech lotrov!" Potom rozkázal ešte s väčšou mocou ako pred troma rokmi: "Odneste to odtiaľto."

Pred znením takého rozkazu, vinní znova zjavili svoju bojzlivosť a ešte s väčším náhlením, uskutočnili Ježišov rozkaz a hnali dobytok von z chrámového nádvorja.

V krátkom čase, predsieň sa naplnila takými, ktorí priniesli chorých a trpiacich k Ježišovi, aby ich uzdravil. Niektorí z nich boli na pokraji smrti. S vedomím svojej nemohúcnosti, pozerali na Ježiša, či neuvidia jeho prísnosť, ale videli len súcit, nežnosť a láskavosť.

Ježiš prijal chorých ako ich najlepší Priateľ. Dotýkal sa ich, a oslobodil ich od bolesti a utrpenia. Malé deti bral k sebe a utíšil ich mrzutý plač. Choroby a bolesti z nich povyháňal a matkám ich odovzdal zdravé a radostné.

Kňazi a kniežatá videli zvláštny obraz, keď sa pozorne vrátili do chrámu. Muži, ženy a deti oslavovali dobrotu a moc Božiu. Videli, že nemocní boli uzdravení, slepí mali zrak, hluchí počuli a chromí skákali od radosti. Najradostnejšie spievali deti. Opakovali včerajšie Hosana, a pohybovali pred Spasiteľom palmovými ratolesťami. Celý chrám zaznieval ich hlasom: "Nech Boh žehná syna kráľa Dávida! Sláva mu, Boh ho poslal!" (Mat 21,9); "Tvoj kráľ prichádza k tebe, je spravodlivý a prináša víťazstvo." (Zach 9,9)

Predstavení chrámoví prišli k Ježišovi. Domnievali sa, že on zakáže tento spev. Povedali mu: "Počuješ, čo hovoria?" Ježiš im odpovedal: "Pravdaže! Nikdy ste nečítali: Z úst batoliat a dojčeniec pripravil si chválu?" (Mat 21,16)

Pyšní kňazi ľudu Izraelského neprijali vzácnu úlohu hlásania narodenia Kristovho a nepodporovali jeho dielo na zemi. Zavrhli tým svoju najväčšiu prednosť. Niektorí museli hlásať Ježišovu chválu a Boh si k tomu použil malé deti. Keby niektorý bol utíšil ich hlas oslavovania, stĺpy chrámové by začali chváliť Ježiša.

Veľkonočná večera

Prvú veľkonočnú večeru jedol ľud izraelský, keď prišiel čas ich vyslobodenia z egyptského otroctva. Vtedy im Boh povedal, že prvorodený syn bude zabitý v každej egyptskej rodine.

Prikázal im zabiť baránka a jeho krvou pomazať vrch dverí i obe dveraje, aby anjel zhubca pominul ich domy. Baránka upečeného na ohni, mali zjesť večer s nekvaseným chlebom a horkými zelinami.

Pri jedení baránka mali mať bedrá prepásané, obuv na nohách, palice v rukách, úplne byť prichystaní na odcestovanie.

Ľud izraelský urobil všetko podľa rady Božej. Faraón povolal ešte tú noc Mojžiša a Árona a prosil ich, aby odišli čím skôr i s celým ľudom zo zeme. Ľud izraelský uskutočnil ešte pred ránom povel egyptského kráľa a pohol sa na cestu do zaslúbenej zeme.

Od tých čias Izraelskí chodili sláviť Veľkú noc do Jeruzalema a svätievali ju každý rok v čase, ktorý ich vyviedol Boh z Egypta. Počas sviatku jedli v každej rodine upečeného baránka s horkými zelinami, ako to museli urobiť ich otcovia

v Egypte. Pri tom rozprávali svojim deťom o dobrote Božej, ako ich Boh vyviedol z egyptského zajatia.

Prišiel čas, aby i Kristus jedol veľkonočného baránka so svojimi učeníkmi. Povedal Jánovi a Petrovi, aby vyhľadali vhodné miesto a pripravili večeru.

Veľké množstvo ľudí prichádzalo v tomto čase do Jeruzalema. Obyvatelia mesta ochotne prenechali svoje voľné priestory návštevníkom, ktorí tam slávil sviatok Pánov.

Spasiteľ povedal Petrovi a Jánovi, že stretnú človeka, ktorý poniesie krčah vody. Povedal im, aby išli za ním a vošli do domu, do ktorého vojde a majiteľovi, aby povedali: "Učiteľ ti odkazuje: Kde je tá jedáleň, kde mám jesť baránka so svojimi učeníkmi?"

Tento človek im ukáže veľkú dvoranu, ktorá bude pre nich prichystaná a tam majú pripraviť veľkonočného baránka. Učeníci našli všetko tak, ako im povedal Ježiš.

Pri večeri boli s ním len jeho učeníci. Inokedy keď boli s ním na takejto slávnosti, bol to čas plný radosti, ale teraz videli Ježiša zarmúteného. Konečne im povedal s dojemnou trúchivosťou: "Túžobne som si žiadal jesť tohoto baránka s vami, prv ako by som trpel."

Na stole bolo sladké víno; Pán Ježiš nalial z neho do kalicha, poďakoval a povedal: "Vezmite a rozdeľte si ho medzi sebou, lebo hovorím vám: Odteraz už nebudem piť z plodu viniča, kým nepríde Božie kráľovstvo ." (Luk 22, 17 b.18)

Bola to posledná veľkonočná večera, ktorú Ježiš slávil s učeníkmi. A skutočne to mal byť aj posledný sviatok veľkonočný, ktorý mal byť zasvätený, lebo tratil už svoj význam. Baránok bol preto zabíjaný, aby ľudia mali predobraz Kristovej smrti. Keď bol Baránok Boží, Ježiš Kristus zabitý za hriechy celého sveta, nebolo treba zabíjať baránka, aby bola znázorňovaná smrť Kristova.

Židia zavrhlí Krista, lebo ho dali ukrižovať, ale tým tiež zavrhlí platnosť a význam veľkonočného sviatku. Od smrti Kristovej je pre nich svätenie Veľkej noci bezcennou formou.

Počas veľkonočného sviatku, Kristus rozmýšľal o svojej poslednej veľkej obeti. Stál už akoby v tieni kríža a veľká bolesť prechodila jeho srdcom. Muky, ktoré čakali na neho, cítil vo svojom vnútri. Vedel o nevďačnosti a surovosti, ktorú uvalia na neho tí, ktorých prišiel zachrániť. Nermútil sa nad vlastnými bolesťami; ľúto mu bolo tých, ktorí ho neprijali za svojho Spasiteľa a týmto strácali večný život. Rozmýšľal aj o svojich učeníkoch; vedel, že po jeho smrti budú musieť sami bojovať v tomto zlom svete. Chcel s nimi hovoriť o mnohých veciach, ktoré ich mali povzbudiť a potešiť. Dúfal, že pri tejto poslednej večeri pred svojou smrťou, bude mať k tomu príležitosť. Ale nemohol im nič povedať, lebo sa presvedčil, že nie sú pripravení na počúvanie jeho slov.

Učeníci sa práve škriepili medzi sebou. Ešte stále sa domnievali, že sa stane kráľom a každý z nich rátal s najväčším miestom pre seba v jeho kráľovstve. Vzjomne na seba žiarlili.

Mali aj druhý problém. Pri slávnostiach bol zvyk, že sluha poumýva hostom nohy. Krčah s vodou, misa i zástera boli pripravené, len sluhu nebolo. Patrilo teda

učenikom, aby vykonali tento malý skutok, avšak ani jeden z nich sa neponížil, aby sa stal sluhom svojich bratov a umyl im nohy. Ako keby sa nič nestalo, sadli si za stôl.

Ježiš počkal na chvíľu, aby videl, čo urobia. Potom vstal od stola, opásal sa zásterou a začal umývať nohy učenikom. Ich škriepka ho zarmútila, ale nekarhal ich prísnyimi slovami. Radšej im prejavil svoju lásku a stal sa ich sluhom. Keď im umyl nohy, povedal: "Keď som vám teda ja, Pán a Učiteľ umyl nohy, aj vy máte navzájom umývať nohy. Dal som vám príklad, aby ste aj vy robili tak, ako som ja urobil vám." (Ján 13,14.15)

Týmto im Ježiš ukázal, že si majú vzájomne pomáhať. Na miesto toho, aby sme sa hnali za najlepším miestom pre seba, máme slúžiť bratom. Spasiteľ prišiel preto na svet, aby žil a pracoval pre druhých. On pomáhal potrebným a zachraňoval hriešnikov. Prosí nás, aby i my sme milovali druhých a slúžili im.

Učeníci sa teraz hanbili za svoju žiarlivosť a sebeckosť. Láska k Pánovi a sebe navzájom, naplnila ich srdcia. Len teraz mohli s pozornosťou počúvať Ježišove slová.

Keď sedeli za stolom, vzal Ježiš chlieb a poďakoval, lámal ho a dával učenikom a povedal: "Toto je moje telo, ktoré sa vydáva za vás . Toto robte, na moju pamiatku."

A podobne po večeri vzal kalich a hovoril: "Tento kalich je nová zmluva v mojej krvi, ktorá sa vylieva za vás." (Luk 22,19.20)

Svätá Biblia hovorí: " Kedykoľvek teda jete tento chlieb a pijete z tohto kalicha, zvestujete Pánovu smrť, kým nepríde!" (1 Kor 11,26)

Chlieb a víno znázorňujú telo a krv Kristovu. Tak ako bol chlieb lámaný a víno preliate, taktiež telo Kristovo bolo zlomené a jeho krv preliata na kríži, aby nás zachránil.

Keď jeme z toho chleba a pijeme z toho kalicha, dokazujeme, že veríme v obeť Ježiša Krista. Svedčíme, že ľutujeme učené hriechy a chceme prijať Krista za svojho Spasiteľa.

Ako tak sedeli učeníci za stolom, zbadali na Ježišovi smútok. Tak veľmi to pôsobilo na nich, že pri jedle neprehovorili ani slova. Konečne prehovoril Ježiš: "Amen vám hovorím, že jeden z vás ma zradí." Veľmi sa zarmútili a začali sa ho jeden po druhom vypytovať: Som to azda ja Pane?" Len Judáš mlčal a stal sa podozrivým ostatným učenikom, preto sa spýtal tiež: "Či som to ja, Rabi?" Ježiš mu vznešeným hlasom odvetil: "Ty si povedal." (Mat 26,22.25)

Ježiš umyl nohy všetkým učenikom a teda aj Judášovi, ale ani tým neroznietil v ňom lásku k Spasiteľovi. Ešte sa hneval, že Ježiš vykonal prácu, ktorá patrí sluhovi. V tom pochopil, že Ježiš sa nestane zemským kráľom a preto ešte pevnejšie sa rozhodol k jeho zrade. Ani vtedy, keď zbadal, že už všetci vedia o jeho pláne, neprenikla ho bázeň. Odišiel s hnevom od stola, opustil rýchlo dvoranu, aby čím skôr uskutočnil svoje predsavzatie. Keď odišiel, hneď sa ulahčilo všetkým ostatným. Aj Ježišova tvár sa vyjasnila a tým zmizla i t'archa, ktorú mali učeníci.

Ježiš sa zhováral s nimi. Povedal im, že odíde od nich k Otcovi, aby im tam pripravil príbytky a keď im pripraví miesta, príde zase a poberie ich k sebe. Sľúbil im poslať Svätého Ducha, ktorý bude v jeho neprítomnosti ich učiteľom a potešiteľom. Povedal im, že keď sa budú modliť v jeho mene, budú vypočuté ich modlitby. Naposledy sa pomodlil za nich, aby boli zachovaní od zlého a milovali sa navzájom, ako ich On miloval.

Ježiš sa modlil nielen za prvých učeníkov, ale i za nás. V modlitbe povedal: "Neprosím však len za nich, ale aj za tých, ktorí skrze ich slovo uveria vo mňa, aby všetci boli jedno, jako ty Otče, si vo mne a ja v tebe, aby aj oni boli v nás, aby svet veril, že si ma Ty poslal... a zamiloval si ich tak ako mňa." (Ján 17,20-23)

Getsemane

Život Spasiteľa na zemi bol životom modlitby. Celé noci sa zhováral na modlitbách so svojím Otcom. Tak obdržal moc a múdrosť pre svoju prácu a mohol odolávať pokušeniam.

Po veľkonočnej večeri odišiel s učeníkmi do Getsemanskej záhrady, kde často chodieval sa modliť. Cestou dával učeníkom dôležité poučenia: ale keď boli blízko záhrady, akosi zmlkol.

Kristus prežil celý život v prítomnosti svojho Otca a Duch Boží bol neprestajne jeho vodcom a podporou. Na Božiu česť povedal: „Ja nemôžem nič robiť sám od seba.“ (Ján 5,30)

I my nemôžeme sami od seba nič činiť. Len v nádeji a očakávaní na pomoc Božiu môžeme zvíťaziť a činiť jeho vôľu. Mať tú istú detinnú dôveru, ako mal Kristus vo svojom Otcovi. Ježiš povedal: „Bezo mňa nemôžete nič urobiť.“ (Ján 15,5)

Keď prišli pred bránu záhrady, začala pre Krista noc duševných muk. Zdalo sa mu, ako keby odišla od neho prítomnosť Božia, ktorá ho celý život podporovala. Pociťoval, čo to je byť oddelený od svojho Otca.

Kristus niesol hriechy celého sveta, ktoré boli práve teraz vložené na neho. Mal pocit, že ich ani neunesie. Pre veľkú ich ťarchu prichádzalo na neho pokušenie, že ho už Otec nebeský snád' nemiluje? Pocítil Otcovu neľúbosť voči hriechu, povedal: „Smutná je moja duša až na smrť.“

Do getsemanskej záhrady pojal so sebou len Petra, Jakoba a Jána, ostatných prepustil pred bránou. Títo traja boli vždy jeho najvernejšími sprievodcami. Avšak ani oni nemali byť svedkami strašných bolestí, ktoré mal prechádzať. Povedal im: „Zostaňte tu a bdejte so mnou.“ (Mat 26,38)

Podíduc trochu ďalej, padnul na tvár. Pre hriechy, ktoré vzal na seba, cítil sa byť oddeleným od svojho Otca. Priepasť medzi ním a Otcom zdávala sa mu takou širokou, čiernou a hlbokou, že až sa zhrozil.

Kristus netrpel za hriechy svoje, ale za hriechy ľudské. Cítil nevôľu Božiu proti hriechu, ako to pocíti hriešnik vo veľký deň súdny.

V duševných mukách prilnul Ježiš k chladnej zemi. Z jeho bledých rtov vyrval sa horký výkrik: „Môj Otče, ak je možné, nech ma minie tento kalich. Ale nie ako ja chcem, ale ako ty“. (Mat 26,39) Celú hodinu bojoval Ježiš samotný vo veľkých a strašných bolestiach. Potom prišiel ku učeníkom, dúfajúc, že ho potešia niekoľkými slovami súcitu. Oni však o ničom nevedeli, lebo tvrdo zaspali. Zobudili sa až vtedy, keď prehovoril k nim, ale nemohli ho poznať, lebo jeho podoba sa úplne zmenila pre veľkú úzkosť v duši. Obrátil sa k Petrovi, a povedal: „Šimon spíš? Či si nevládal jednu hodinu bdieť?“

Krátko pred tým, než sa pohli do getsemanskej záhrady povedal Ježiš učeníkom: „Všetci sa na mňa pohoršíte tejto noci.“ Jeden za druhým ho uisťovali, že pôjdu s ním i do žalára, i umrieť s ním sú hotoví. Sám sebe dôverujúci Peter dodal: Aj keď sa všetci pohoršia, ja nie!. (Mar 14,27.29)

Učeníci dôverovali vo vlastnú silu. Nehľadeli na silného Pomocníka, ako im radil Kristus. To bola príčina, že zaspali a to práve v ten čas, keď mali bdieť a potešovať Spasiteľa svojimi modlitbami a účasťou. I Peter spal..I Ján, miláčik Ježišov, ktorý sa bol oprel o jeho hruď, bol prevládaný spánkom. Istotne jeho láska k Spasiteľovi nemala mu dovoliť zaspieť. Vrúcnyimi modlitbami mal sa pripojiť k Spasiteľovým modlitbám. Ježiš sa celé noci modlieval za svojich učeníkov, aby nezahynula ich viera počas boja a pokúšenia, ale oni nebdeli s ním ani jednu krátku hodinku.

Keby sa bol Ježiš teraz opýtal Jakoba, alebo Jána: „ Môžete piť z kalicha, z ktorého ja pijem alebo byť pokrstení krstom, ktorým som ja pokrstený?“, iste by neboli tak chytro odpovedali: „Môžeme.“ (Mar 10,38.39) Ježišovo srdce sa naplnilo lútosťou a súcitom nad slabosťou učeníkov. Obával sa, že neobstoja v skúške, ktorá príde na nich pre jeho utrpenie a smrť.

Ale neodsúdil ich slabosť tvrdými slovami. Rozmýšľal o skúškach, ktoré ich čakali a povedal im: „Bdejte a modlite sa, aby ste nevošli do pokúšenia!“ Povinnosť ktorú zanedbali, ospravedlnil slovami: „Duch je síce hotový, ale telo je krehké.“ Aký to veľký dôkaz nežného a láskavého Spasiteľovho milosrdenstva!

Znova opanovala Syna Božieho nadľudská duševná úzkosť. Slabý a vyčerpaný, odvrátil sa od učeníkov a podíduc troška, modlil sa ako predtým: „ Otče môj, ak ma tento kalich nemôže minúť a musím ho vypiť, nech sa stane tvoja vôľa!“ (Mat 26,42)

Jeho duševné bolesti boli pri tejto príležitosti také veľké, že i kvapky krve prechádzali mu potnicami. Opäť išiel k učeníkom, hľadajúc potešenia, ale našiel ich spiacich ako prv. Zobudil ich až svojou prítomnosťou. Keď pozreli na neho, veľmi sa preľakli, lebo mal obličaj zakrvavený. Nemohli pochopiť úzkosť, zjavujúcu sa v jeho tvári.

Po tretí raz odišiel na miesto modlitby. Opanovala ho hrôza a tma. Stratil prítomnosť svojho Otca a obával sa, že nevydrží bez nej v skúške. I po tretie modlil sa tie isté slová. Anjeli chceli mu prispieť pomocou, ale nesmeli. Syn Boží musel sám vyprázdniť tento kalich, lebo ináč bol by svet zahynul na veky. Kristus videl slabosť človeka a moc hriechu. V duši sa mu predstavil obraz biedneho sveta, odovzdaného svojmu osudu. Nie, nesmie zahynúť, pomyslel a učinil posledné rozhodnutie vo svojom srdci. Predsavzal si pomôcť svetu a zachrániť ľudí, keby i za najväčšiu cenu. Ved' preto opustil nebesá, kde je samá čistota,

šťastie a sláva, aby zachránil stratenú ovcu, náš padlý svet následkom prestúpenia zákona Božieho. Mal sa zriecť svojej úlohy a opustiť od svojho podujatia? Ó nie, nikdy nie! V svojej modlitbe prejavil teraz úplné poddanie sa pod vôľu Otcovu: „Môj Otče, jestli ma nemôže minúť tento kalich, než by som ho pil, nech sa stane tvoja vôľa!“

V tom padnul Spasiteľ na zem ako mŕtvy. Nebolo pri ňom učeníka, ktorý by bol pod jeho hlavu nežne položil svoju ruku alebo umyl jeho znetvorené čelo, aké nemal ešte nikto z ľudí. Kristus bol samotný v boji, nikto druhý nebol s ním.

Ale otec nebeský trpel so Synom. Anjeli pozerali na Spasiteľove muky. V nebi panovalo ticho, ani jedna harfa nezaznela. Keby ľudia boli mohli vidieť, s akým zármutkom a úžasom pozorovali anjeli, keď Otec odňal od svojho drahého Syna pramene svetla, lásky a milosrdenstva, pochopili by lepšie, akú ošklivosť spôsobuje hriech pred Bohom.

Teraz stanul pri Kristovi silný anjel. Pozdvihol hlavu trpiteľa Božieho a položiac ju na svoju hrud', ukázal na nebo. Povedal Kristovi, že zvíťazil nad diablom. Milióny víťazov v jeho kráľovstve budú výsledkom jeho boja a víťazstva. Na tvári Ježišovej, poškrvnenej krvou, bolo teraz badať nebeský pokoj. Vydržal v utrpeniach, kde by nevydržal druhý človek: zakúsil za všetkých ľudí bolesti smrti.

Ešte raz vyhl'adal Ježiš učeníkov, ale teraz pokojne spali. Keby boli bdeli a modlili sa s Ježišom, boli by sa posilnili pre nastávajúce boje. Ale zanedbali svoju prednosť a v hodine skúšky nemali dost' sily.

Smutne pozrel na nich Ježiš a povedal: „Teraz už spite a odpočívajte! Hľa priblížila sa hodina a Syn človeka je vydaný do rúk hriešnikov.“ Ešte ani nedopovedal a bolo počuť kroky tých, ktorí ho hľadali. Povedal: „Vstaňte, poďme, hľa priblížil sa môj zradca.“(Mat 26,45.46)

Zrada a zajatie

Spasiteľ išiel smelým krokom oproti zradcovi. Na jeho tvári nebolo badať ani najmenší znak bolesti, ktoré práve pretrpel. Idúc pred učeníkmi opýtal sa húfu nepriateľov: „Koho hľadáte?“ Odpovedali mu: „Ježiša Nazaretského.“ On im povedal: „Ja som.“ (Ján 18,4.5)

Počas Kristových slov postavil sa ten istý anjel medzi neho a húf nepriateľov, ktorý mu slúžil v Getsemane. Božské svetlo osvietilo tvár Spasiteľovu a zatienila ho postava podobná holubici.

Vražedné množstvo nemohlo zničiť túto Božskú slávu ani na chvíľku. Kňazi, starší a vojsko ustúpili nazpät' a padli na zem ako mŕtvi.

Anjel sa vzdialil a jasnosť zmizla. Ježiš by bol mohol utiecť, zostal však pokojne a sebedome stáť. Učeníci sa tomu veľmi divili a od úžasu nemohli prehovoriť ani slova.

Rímski vojaci sa snová skoro vzchopili. S kňazmi a Judášom obkľúčili Ježiša. Hanbili sa za svoju slabosť a obávali sa, že im Kristus utečie. Ježiš sa ich ešte raz

opýtal: „Koho hľadáte?“ Odpovedali: „Ježiša Nazaretského.“ Ježiš odpovedal: „Povedal som vám, Ja som. Ak teda mňa hľadáte, týchto nechajte odísť.“ (Ján 18,7.8)

I v tejto hodine ťažkej skúšky myslel Ježiš na milovaných učeníkov. Nechcel, aby trpeli i keď vedel, že jeho čaká žalár a smrť. Judáš – zradca nezabudol na svoje predsavzatie. Pristúpil k Ježišovi a pobozkal ho. Ježiš mu povedal: „Priateľu môj, načo si prišiel?“ (Mat 26,50) Trasúcim hlasom povedal ešte: „Judáš, bozkom zrádzaš Syna človeka?“ (Luk 22,48)

Tieto milé a nežné slová malý pohnúť Judášovým srdcom, ale opustila ho každá jemnosť a počestnosť. Povolil diablu, aby úplne nad ním zapanoval. Smelo stál pred Pánom a nehanbil sa, že ho vydáva surovému vojsku.

Ježiš sa nebránil, keď ho Judáš išiel bozkať. Týmto dal nám príklad trpezlivosti, lásky a útrpnosti. Ak chceme byť jeho nasledovníkmi, musíme zachádzať s nepriateľmi tak, ako on zachádzal s Judášom.

Keď vražedné množstvo videlo, ako sa Judáš dotknul postavy, ktorá ešte pred chvíľkou bola oslávená, nadobudli veľkej odvahy a smelosti. Teraz zajali Ježiša a poviazali tie ruky, ktoré činievali tak mnoho dobrého.

Učeníci neverili, že Ježiš sa nechá zajať. Vedeli, že moc, ktorá pred chvíľou porazila na zem celý nepriateľský huf môže im odobrať vládu, kým Ježiš i so svojimi sprievodcami neutečie. Ale súc sklamaní v svojej nádeji, veľmi sa hnevali, keď videli, ako vojaci viažu ruky ich milovaného Majstra. V rozčúlení chytro vytiahol Peter meč a chcel brániť Krista. Ale odťal len ucho najvyššieho kňaza.

Keď Ježiš videl, čo sa stalo, oslobodil sa z rúk rímskych vojakov a povedal: „Prestaňte!“ Potom sa dotkol jeho ucha a uzdravil ho. (Luk 22,51)

Petrovi povedal: „Vráť svoj meč na jeho miesto! Lebo všetci, čo sa chytajú meča, mečom zahynú. Alebo si myslíš, že nemôžem požiadať svojho Otca a že on by mi hneď neposlal viac ako dvanásť plukov anjelov? Ale ako by sa potom, splnili Písma, že sa to tak musí stať?“ (Mat 26,52-54) „Azda nemám vypiť kalich, ktorý mi dal Otec?“ (Ján 18,11)

Potom sa obrátil k najvyšším kňazom a náčelníkom chrámu, ktorý tiež boli medzi vražedným množstvom a riekol: „Vyšli ste na mňa ako na lotra z mečmi a kyjmi, aby ste ma zajali? Denne som učil u vás v chráme a nezajali ste ma. Ale musí sa splniť Písmo.“ (Mar 14,48.49)

Učeníci sa veľmi nahnevali, keď videli, že sa Ježiš neusiluje vyslobodiť z rúk svojich nepriateľov. Začali ho karhať. Nepochopili príčinu jeho poddania sa. Celí naľakaní a zmätení, opustili Ježiša a utiekli. Túto vec predpovedal Ježiš už pri veľkonočnej večeri. Hovoril: „Hľa prichádza hodina, ba už prišla, keď sa rozprchnete na všetky strany a mňa necháte samého. Ale nie som sám, lebo Otec je so mnou.“ (Ján 16,32)

Pred Annášom, Kaifášom a cirkevným snemom

Rímski vojaci vyviedli Ježiša z getsemanskej záhrady. Uškl'abujúca luza ich sprevádzala. Ježišovi sa ťažko kráčalo, lebo mal zpiate ruky a stráž sa naň tisla. Najprv ho odviedli k Annášovi, predošlému najvyššiemu kňazovi, na ktorého mieste bol teraz Kaifáš, jeho zať. Bezbožný Annáš chcel prvý vidieť Ježiša z Nazareta ako zviazaného väzňa. Úfal sa, že vyvábí z neho niekoľko slov, ktoré by prispeli k jeho odsúdeniu. Majúc tento cieľ na zreteli, pýtal sa Ježiša o jeho učeníkoch a učení. Ježiš mu odpovedal: „Ja som svetu hovoril verejne. Vždy som učil v synagóge a v chráme, kde sa schádzajú Židia a nič som nehovoril tajne. Prečo sa teda sputuješ mňa? Opýtaj sa tých, čo počúvali, čo som im hovoril!“ (Ján 18,20.21)

Kňazi vysielali vždy vyzvedačov, ktorí dávali pozor na Krista a jeho učenie. O všetkom museli odovzdávať dôkladnú správu. Takto boli Židia dobre informovaní o Ježišových skutkoch a slovách. Vyzvedači chceli niekoľkokrát lapiť Ježiša v slove, aby mali dôkazy proti nemu. Preto Spasiteľ riekol: „Opýtaj sa tých, ktorí počuli, čo som hovoril.“ Spýtaj sa svojich vyzvedačov, veď museli počuť, čo som povedal. Nech ti dajú správu o mojom učení.

Ježišove slová boli také priame a prenikavé, že najvyšší kňaz pocítil, že väzeň pozná i jeho najtajnejšie myšlienky. Jeden zo služobníkov najvyššieho kňaza udrel Ježiša po tvári. Domnieval sa, že Kristus nedáva jeho pánovi patričnú úctu a povedal: „Takto odpovedáš veľkňazovi?“ Ježiš mu láskavo odvetil: „Ak som zle povedal vydaj svedectvo o zlom, ale ak dobré, prečo ma biješ?“ (Ján 18,22-23)

Ježiš si mohol zavolať na pomoc celé legióny nebeských vojsk, ale čiastka jeho misie záležala v tom, aby zniesol ako človek posmech a utrpenie.

Od Annáša zaviedli Ježiša, do paláca najvyššieho kňaza Kaifáša. Mal byť vypočutý pred cirkevným snemom. Než sa zišli všetci členovia, znovu sa Annáš a Kaifáš pýtali Ježiša na mnohé veci, ale nič nedocielili.

Keď už bol celý cirkevný snem pospolu, zaujal Kaifáš svoje predsednícke miesto. Po oboch stranách sedeli sudcovia, pred nimi stáli rímski vojaci, ktorí držali stráž nad Spasiteľom a za vojakmi stáli Ježišovi žalobníci.

Kaifáš rozkázal Kristovi, aby učinil nejaký veľký div. Ježiš nedal poznať po sebe, že počul rozkaz. Keby im bol odpovedal svojim všetko prenikajúcim zrakom, ako to učinil kupujúcim a predávajúcim v chráme, bol by sa musel rozprchnuť celý vražedný zástup.

Židia boli v tomto čase rímskymi poddanými a nesmeli nikoho potrestať smrťou. Cirkevný snem mohol väzňa iba vypočuť a vypovedať nad ním rozsudok, ktorý však musel byť dodatočne potvrdený rímskou vládou.

Aby dosiahli uskutočnenia svojho mrzkého plánu, museli predniesť oproti Spasiteľovi niečo takého, čo by rímsky úradník mohol uznať za zločin. Mali dosť dôkazov, že Ježiš viac krát hovoril proti židovským nariadeniam, že si nevážil

dostatočne kňazov a učeníých v Písme a menoval ich pokrytcami. Také obžaloby nemali u Rimanov ceny, lebo ved' sami nenávideli pokrytectvo farizejov.

Židia mali mnoho žalôb proti Ježišovi, alebo sa svedkovia neshodovali vo výpovediach takého druhu, že Rimania ich nechceli uznať. Priali si, aby Kristus povedal niečo proti ich obžalobám, ale on sa robil, ako by ich vôbec nepočul. O tom mlčaní predpovedal prorok Izaiáš: „Bol trápený a on sa nechal ponížovať, neotvoril ústa, ako baránok vedený na zabitie, neotvoril ústa ako ovca, ktorá onemie pred strihačom.“ (Iz 53,7)

Kňazi sa obávali, že nenájdu správnej obžaloby proti väzňovi, aby ho mohli poslať k Pilátovi. Urobili posledný pokus. Najvyšší kňaz zdvihol pravú ruku k nebu a formou slávnostnej prísahy povedal Kristovi: „Prísahou ťa zaväzujem na živého Boha, aby si nám povedal, či si ty Kristus, ten Syn Boží.“

Ježiš nezaprel svoje príbuzenstvo k nebeskému Otcovi. Pri posmievaní jeho osobe mlčal, ale keď pochyboval niekto o jeho diele, alebo o Božom synovstve, vyjadril sa jasne. Každý pozorne počúval a pozeral na Krista, keď vyriekol: „Ty si povedal.“

V tom čase značila jeho odpoveď ako : Áno, alebo tak je, ako si povedal. Bola to presvedčivá forma odpovede..Nebeská jasnosť osvietila bledú tvár Spasiteľa, keď pridala: „Odteraz uvidíte Syna človeka sedieť po pravici Moci a prichádzať na nebeských oblakoch.“(Mat 26,63-64)

Týmito slovami opísal Ježiš udalosti, ktoré budú opakom odohrávajúcej sa scény. Ukázal na dobu, keď on bude sudcom sveta. Bude sedieť na tróne svojho Otca, a sudcovský výrok, ktorý on povie, rozhodne na veky. Hovoril im o dobe, keď miesto obklopenia buričskou luzou a bitia vojakov, príde na nebeských oblakoch s veľkou mocou a slávou. V tento čas budú ho sprevádzať legióny anjelov. Vtedy vynesie rozsudok nad nepriateľmi, medzi ktorými budú i tí, ktorí na neho žalovali.

Keď Ježiš potvrdil, že je Synom Božím a sudcom celého sveta, roztrhol najvyšší kňaz svoje rúcho, ako keby chcel ukázať svoje veľké zdesenie. Pozdvihol ruky k nebu a povedal: „Rúha sa! Načo ešte potrebujeme svedkov? Práve teraz ste počuli rúhanie!. Čo o tom súdite?“ Oni odpovedali: „Hoden je smrti.“ (Mat 26,65-66)

V nasledujúce ráno priviedli ho zase pred sudcov, ktorý vyriekli nad ním právoplatný rozsudok. Diabolský hnev naplnil sudcov i ľud. Volali a kričali ako divé zvieratá. Hodili sa na Krista a kričali: hoden je smrti, zabite ho! Keby nie vojaci, boli by ho roztrhali na kusy. Rímska autorita zabránila ostrosťou meča, že Kristus nebol násilím zabitý rozhnevaným davom.

Pri posmievaní a ubližovaní Ježišovi bol zúčastnený nie len obyčajný ľud, ale i kňazi, chrámoví náčelníci, i židovský starší: všetci sa tešili diabolskou radosťou. Hodili mu na hlavu starú sukňu, pohlavkovali ho a bili palicami a pýtali sa: „Prorokuj nám, Mesiáš, kto ťa uderil!“ (Mat 26,68) Keď mu zobrali sukňu z hlavy, napľul mu niekto do tváre.

Anjeli Boží zapisovali verne všetky činy nepriateľov Kristových. Zaznamenali každý opovrhujúci pohľad, každé slovo a každý skutok, ktorý bol namierený proti ich milovanému veliteľovi. Príde deň, keď všetci tí podlí ľudia, ktorí sa Ježišovi posmievali a pluli mu do tváři, uvidia jeho tvár premenenú v slávu jasnejšiu nad slnečné svetlo.

Judáš

Židovskí starší, by boli radi dostali Ježiša do svojej moci, ale sa neodvážili chytiť ho verejne, lebo sa obávali vzbury ľudu. Hľadali teda niekoho, kto by ho tajne zradil. Judáš, jeden z Ježišových učeníkov ponúkol sa vykonať tento ponižujúci skutok. Judáš už od prirodzenosti zjavoval veľkú lásku k peniazom. Na začiatku nebol taký skazený, aby sa dopustil tohoto činu. Tak dlho choval v sebe ducha lakomstva, až bol ním premožený a odhodlal sa predať svojho Pána za 30 strieborných, za cenu otroka. Mal dosť odvahy zradiť bozkom Spasiteľa v Getsemane.

Napriek tomu šiel za Synom Božím krok za krokom z getsemanskej záhrady až do palácov židovských kniežat, kde mal byť Ježiš vypočúvaný. Neveril, že by Spasiteľ povolil Židom, aby ho zabili, ako sa mu vyhrážali. Stále očakával, že Pán Ježiš bude Božskou mocou vyslobodený. Ved' v minulosti bol viac rász takto zachránený. Keď ale odbýjala hodina za hodinou a Ježiš pokojne znášal všetky pohanenia, pojala zradcu strašná hrôza, že na smrť vydal svojho Majstra.

Keď končil výsluch Ježiša, Judáš nemohol zniest' trápenie svojho poškvrneneho svedomia. Náhle zaznel v dvorane silný hlas, ktorý prestrašil prítomných: „Nevinný je! Kaifášu zachráň ho! Nič zlého neučinil, aby si zaslúžil smrť!“

Vysoká postava Judášova pretískala sa medzi zástupom. Tvár mal bledú, zdesenú, veľké kvapky potu mal na čele. Prišiel k sudcovskému stolu, a hodil pred najvyšším kňazom 30 strieborných, obnos za zradu Ježiša. Chytil Kaifáša za rúcho, prosil ho, aby prepustil Ježiša. Vysvetľoval mu, že Kristus je úplne nevinný. Kaifáš však zlostne odstrčil Judáša a krútiac hlavou povedal posmešne: „Čo nás do toho? Rob si čo chceš!“

Teraz hodil sa Judáš k nohám Spasiteľa. Vyznal, že Ježiš je skutočne Synom Božím a prosil ho, aby sa vyslobodil z rúk svojich nepriateľov.

Spasiteľ vedel, že vyznanie a oľutovanie Judáša nie je úprimné. Jeho priznanie neopieralo sa na milosť Božiu. Vyvinulo sa z poškvrneneho srdca, presvedčeného o strašnom zatratení a zo strachu pred následkami. To nebol hlboký, zdrvujúci žiaľ nad tým, že vydal Svätého Izraelského do rúk bezbožných a nesvedomitých ľudí, aby sa mu posmievali, bičovali ho a konečne pribili na drevo kríža. Jeho vyznanie pochádzalo zo sebeckého a skazeného srdca.

Napriek tomu všetkému nepovedal mu Ježiš ani slovo výčitky. V utrpení na neho pozrel a povedal: Pre túto hodinu som prišiel na svet. Všetci zhromaždení sa divili veľkej trpezlivosti Kristovej, ktorú mal so zradcom.

Judáš poznal, že svojimi prosbami nič nezmení. Utekal z dvorany a volal: Neskoro! Neskoro! Cítil, že nevydrží pohľad na ukrižovanie Ježiša, vyšiel von a obesil sa.

Ešte v ten istý deň vyviedlo bezbožné množstvo Ježiša z Pilátovej súdnej dvorany na Golgotu, miesto ukrižovania. Ako prechádzali okolo jedného skrytého miesta, prestali zrazu kričať a Ježišovi sa posmievajú: uvideli pri pni suchého stromu Judášovu mŕtvolu.

Bol to odporný pohľad. Pre veľkú ťarchu tela odtrhol sa povraz, ktorý použil Judáš k obeseniu sa na strome. Spadnutím sa telo zohavilo a psy trhali ho na kusy. Jeho zbytky pochovali: smiech ustal a na nejednej zblednutej tvári zjavovala sa úzkostlivá myšlienka. Zdalo sa, akoby nadišiel čas odplaty tým, ktorí boli vinní krvi Kristovej.

Pred Pilátom a Herodesom.

Sudcovia vysokej rady uznali Ježiša vinným smrti, viedli ho k Pilátovi, rímskemu Vladárovi, aby potvrdil a uskutočnil ich sudcovský výrok.

Židovskí kňazi a starší nesmeli vojsť do súdnej dvorany Pilátovej. Podľa ich nariadenia Boli by sa týmto poškvrnili a zbavili účasti na veľkonočnom sviatku. Zaslepení nepoznali, že Kristus je pravým veľkonočným Baránkom a že tento veľký sviatok stratil pre nich význam, lebo neprijali Krista.

Pilát videl v Ježišovi muža so šľachetnými črtami v tvári a dôstojným chovaním. Na jeho tvári nenašiel ani najmenších znakov zločinu. Poslal teda odkaz k židovským kňazom a pýtal sa: „Akú žalobu nesiete proti tomuto človeku?“

Žalobci neboli pripravení na takú otázku. Nechceli dopodrobna hovoriť o celej veci, lebo vedeli, že nemajú pravdivých výpovedí, podľa ktorých by vladár mohol odsúdiť Ježiša. Preto si pozvali na pomoc falošných svedkov.

Svedkovia začali na neho žalovať a hovorili: „Tohto sme pristihli, ako rozvracal náš národ, zakazoval dávať dane cisárovi a hovoril o sebe, že je Mesiáš, kráľ“ (Luk 23,2) To bola veľká lož, lebo Ježiš zreteľne povedal, že treba dávať cisárovi dane. Keď chceli farizeovia lapiť v tejto veci, povedal: „Odvzdajte teda cisárovi čo je cisárovo.“ (Mat 22,21)

Pilát sa dal oklamať výpoveďou falošných svedkov a pýtal sa Spasiteľa: Ty si kráľ Židov? Ježiš odpovedal: „Ty to hovoríš.“ (Mat 27,11)

Kaifáš a všetci, ktorí boli s ním, počuli Ježišovu odpoveď, skutočne vzali Piláta za svedka, že Ježiš sa priznal k zločinu, z ktorého je obžalovaný. Kričali a žiadali jeho smrť.

Kristus nič na to neodpovedal svojím žalobcom, preto sa opýtal Pilát: „Nič neodpovedáš? Pozri, čo všetko na teba žalujú! Ježiš však nič neodpovedal, takže sa Pilát čudoval. (Mar 15,4-5)

Pilát nevedel, čo má robiť. Na zločin Ježišov nenašiel dôkaz a jeho žalobcom tiež nedôveroval. Pokojné chovanie Ježiša bolo pravým opakom proti hnevu jeho

žalobcov. To učinilo na Piláta veľký dojem a prispelo k jeho presvedčeniu, že Ježiš je nevinne obžalovaný.

Nazdával sa, že obdrží od Ježiša dostatočné vysvetlenie, vzal ho do súdnej siene a opýtal sa: „Či si ty ten židovský Kráľ? Ježiš mu nedal priamu odpoveď keď riekol: Či to ty hovoríš sám od seba alebo ti iní hovorili o mne?

Duch Boží pôsobil na Piláta. Ježiš ho chcel viesť touto otázkou k tomu, aby dôkladnejšie skúmal svoje srdce. Pilát pochopil význam otázky. Poznal svoj vnútorný stav a presvedčil sa úplne o nevine Kristovej. Ale pýcha naplnila jeho srdce a povedal: „Či som ja Žid? Tvoj vlastný národ a kňazi mi ťa vydali. Čo si učinil?“ Vhodná príležitosť pre Piláta pominula. Ježiš mu však chcel vysvetliť, že nie na to prišiel na svet, aby bol Kráľom na zemi a preto mu povedal: „ Moje kráľovstvo nie je z tohoto sveta: keby bolo moje kráľovstvo z tohoto sveta, moji služobníci by zápasili o to, aby som nebol vydaný Židom. Nuž ale moje kráľovstvo nie je odtiaľto.

Vtedy mu povedal Pilát: „Teda si jednako Kráľ? „ Ježiš odvetil: „Ty dobre hovoríš, že som Kráľ. Ja som sa na to narodil a na to som prišiel na svet, aby som vydal svedectvo pravde. Každý kto je z pravdy, čuje môj hlas.“

Pilát chcel poznať pravdu. Bol celý ako zmätený. Prijal vďačne Ježišove slová: jeho Srdce túžilo po pravde a chcel vedieť, ako ju môže dosiahnuť. Opýtal sa Krista: „Čo je pravda?“ Na odpoveď však nepočkal.

Krik zhromaždených pred súdnou sieňou sa premenil na zúrenie. Kňazi žiadali, aby sa rýchlejšie pokračovalo v pojednávaní. Pilát vyšiel k ľudu a povedal: „Ja na ňom nenachádzam nijakú vinu.“ (Ján 18,33-38)

Slová pohanského sudcu boli tvrdou výčitkou nevernosti a faloše starších izraelských, ktorí obžalovali Ježiša.

Sklamanie a besnota kňazov a starších izraelských nepoznala hraníc, keď počuli Pilátove slová. Ved' dlho sa radili a čakali túto príležitosť. No, keď zbadali možnosť Ježišovho oslobodenia, umienili si ho na kúsky roztrhať. Chovali sa ako šialenci a démoni, zabudli, že im Boh dal rozum, aby rozhodovali medzi dobrým a zlým.

S veľkým krikom obrátili sa k Pilátovi a hrozili mu pokarhaním zo strany rímskej vlády. Obviňovali ho, že sa zdráha odsúdiť Ježiša, ktorý sa podľa ich tvrdenia oboril proti cisárovi. Potom začali volať: „Búri ľud, keď učí po celom Judsku, počnúc Galileou až sem.“ (Luk. 23,5)

Až dosiaľ nemyslel Pilát odsúdiť Ježiša. Bol presvedčený o jeho nevine. Keď však počul, že prišiel z Galilee, rozhodol sa poslať ho k Herodesovi, panovníkovi tejto zeme, Zdržujúcemu sa práve v Jeruzaleme. Domnieval sa, že takto sa vyhne ďalšej zodpovednosti z výsluchu Ježiša, a složí ju na Herodesa.

Ježiš bol zoslabnutý od hladu a nevyspania. Okrem toho cítil bolesti na celom tele od bičovania a surového zachádzania s ním. Ale Pilát ho vydal znovu vojakom, ktorí ho viedli von cez nemilosrdný zástup, posmievať sa a veľmi mu ubližujúci.

Herodes nevidel ešte nikdy Ježiša, ale už dlhšie túžil stretnúť sa s ním. a presvedčiť sa o jeho divnej moci. Keď mu predviedli Spasiteľa, tlačilo sa celé

množstvo k nemu a každý niečo iné volal. Herodes rozkázal, aby boli ticho, lebo chcel sám vypočuť väzňa.

So zvedavosťou a útrpnosťou pozrel na bledú tvár Ježišovu. Videl na nej znaky hlbokkej múdrosti a čistoty. Podobne ako Pilát presvedčil sa i on, že zlosť a závisť prinútila Židov k obžalovaniu Ježiša.

Herodes požiadal Ježiša, aby urobil jeden z najväčších svojich divov, sľuboval mu za to slobodu. Na rozkaz priviedli rôznych mrzákov a chorých ľudí, aby ich uzdravil. Spasiteľ však stál pred Herodesom, ako keby ničoho nevidel a nepočul.

Syn Boží prijal ľudskú prirodzenosť. Činil teda len to, čo by ľudia robili v podobných okolnostiach. Div nechcel urobiť, aby upokojil ľudskú zvedavosť, alebo si ušetril bolesti a poníženia, ktoré musia prejsť ľudia, keď sú v podobnom položení.

Žalobci Ježiša sa zľakli, keď Herodes žiadal od neho učinenie divu. Obávali sa, že zjaví svoju Božskú moc. Takýto prejav by učinil koniec ich plánom a možné, že by doplatili i vlastným životom. Začali teda kričať, že divy, ktoré Kristus činí, vykonáva mocou Belzebúba, kniežaťa nad démonmi.

Herodes bol pred niekoľkými rokmi poslucháčom učenia Jána Krstiteľa. Učinilo na neho hlboký dojem, ale nezanechal svoj nemierny a hriešny život. Tým zatvrdil svoje srdce a napokon dal rozkaz pri istej hostine na radosť Herodiady, aby zabili Jána Krstiteľa. Od toho času ešte väčšmi sa mu zatvrdilo srdce. Nemohol zniesť Ježišovo mlčanie. Ukázal prísnu a vážnu tvár, pohrozil hnevne Spasiteľovi, prečo neodpovedá ani slova.

Kristus prišiel preto na svet, aby uzdravoval zdrtené srdcia. Keby bol mal pred sebou dušu unavenú a skormútenú, iste by nebol mlčal, ale pre šliapajúcich po Božej pravde nemal na viac ani slova.

Spasiteľ by bol mohol držať Herodesovi dlhú kázeň, ktorá by sa bola dotkla nie len jeho ucha, ale i zatvrdilého srdca. Mohol ho naplniť strachom a hrôzou, keby mu bol ukázal na jeho hriešny život a trest, ktorý ho čaká, ale svojím mlčaním spôsobil mu to najväčšie pokarhanie.

Pán Ježiš videl ľudskú biedu, počul každé volanie o pomoc, ale na Herodesov rozkaz bol hluchý. Srdce, ktoré sa pohlo na prosbu i najväčšieho hriešnika, zatvrdilo sa pred pyšným kráľom, ktorý necítil potrebu pomoci.

Celý nahnevaný, obrátil sa k zástupu a vyhlásil Krista za podvodníka. Žalobci však vedeli, že Kristus nebol nikdy podvodníkom. Videli príliš mnoho Spasiteľových divov, než aby mohli veriť takému tvrdeniu. Potom začal Herodes najhanebnejším spôsobom posmievať sa Synovi Božiemu a tupiť ho. „Keď ním pohrdol Herodes so svojím vojskom a naposmieval sa mu, obliekol ho do skvelého rúcha“.

Bezbožný kráľ videl, že Ježiš znáša všetku hanu bez slova, prišla náhle na neho bázeň a pochopil, že nemá pre sebou len obyčajného človeka. Znepokojila ho myšlienka, že zajatec stojaci pred ním je iste bytosťou z neba.

Nemal odvahy, aby potvrdil rozsudok Židov: chcel sa od strašnej zodpovednosti oslobodiť, poslal Spasiteľa zase k Pilátovi.

Pilát ho vydal

Od Herodesa priviedli Židia Ježiša opäť k Pilátovi, rímskemu vladárovi, ktorý sa veľmi nahneval na nich a pýtal sa, čo vlastne chcú. Povedal im, že už raz Ježiša vyskúšal a nenašiel na ňom žiadnej viny. Prízvukoval, že obvinenia, ktoré valili na neho, nemôže uznať za platné, pretože nemohli dokázať ich pravdivosť. Ved' ani Herodes, ktorý je Židom ako aj oni, nezistil ničoho, čo by bolo hodné smrti. Ale aby uspokojil Židov povedal: „Potrestám ho teda a prepustím.“ (Luk 23,16)

Tu sa zjavila Pilátova slabosť. Verejne vyhlásil nevinnosť Ježiša, prečo ho teda chcel potrestať? Potvrdil tým veľkú nespravodlivosť a nemožnosť slúženia dvom pánom. Židia nezabudli na to počas celého ďalšieho pojednávania. Nastrašili rímskeho vladára a využili toho k svojmu prospechu, až docielili vydanie Ježiša. Zhromaždené množstvo hlasité žiadalo usmrtenie väzňa.

Práve keď Pilát rozhodoval, čo má urobiť s Ježišom, odkázala mu jeho žena: „Nemaj nič s tým Spravodlivým! Mnoho som dnes vo sne pre neho vytrpela.“ (Mat 27,19) Pilát zbledol pod vplyvom tejto zvesti, ale luza zbadala jeho neodhodlanie, začala ešte väčšmi naliehať a kričať, aby nenechal Ježiša na žive.

Vladár videl, že musí niečo podniknúť. Bolo obyčajou, aby na veľkonočný sviatok, bol prepustený jeden väzeň, ktorého si ľud vyvolil. Rímski vojaci chytili predtým povestného zbojníka, menom Barabáša. Bol veľmi zvrhlý prostopašník a vrah.

Pilát sa obrátil k zástupu a povedal vážnym hlasom: „Ktorého vám mám prepustiť: Barabáša alebo Ježiša, ktorý sa volá Kristus? (Mat 27,17) Všetci kričali: „Preč s ním! Prepust' nám Barabáša!“ (Luk 23,18)

Pilát onemel od úžasu a sklamania. Preto, že sa nedržal vlastného presvedčenia a úsudku, ale spýtal sa ľudu, stratil hodnotu a moc nad zhromaždenými. Stal sa nástrojom zberby, ktorá ho používala podľa vlastnej vôle.

Nakoniec sa opýtal: „Čo teda mám urobiť s Ježišom, ktorý sa volá Kristus?“ Všetci povedali: „Ukrižovať ho!“ On namietal: „A čo zlé urobil?“ Ale oni tým väčšmi kričali: „Ukrižovať ho!“ (Mat 27,22-23)

Pilát zbledol, keď počul túto strašnú žiadosť: „Ukrižovať ho!“ Nepredstavoval si, že, to dôjde tak ďaleko. Viackrát povedal Židom, že nenachádza na Ježišovi žiadnej viny, Ale celé množstvo stálo za tým, aby umrel tou najhroznejšou smrťou. Ešte raz riekol Pilát: „A čože zlého učinil? Ale i teraz zaznelo strašné volanie: „Ukrižovať ho!“

Teraz učinil Pilát posledný pokus, aby vzbudil ich útrpnosť a súcit. Rozkázal bičovať Ježiša, ktorý mal už celé telo pokryté ranami a vyčerpaný, klesal často k zemi. „Vojaci uplietli z trnia korunu a položili ju Ježišovi na hlavu, obliekli ho do purpurového plášt'a, prichádzali k nemu a hovorili: „Nech žije Kráľ Židov! A bili ho po tvári. (Ján 19,2-3)

Vtedy pľuli Ježišovi do tváři a akýsi bezbožný človek priskočil a vytrhnúc palicu z Ježišových rúk, ktorú mu dali na držanie, udrel ho celou silou po hlavu. Ranený trním koruny, tiekla krv po jeho tvári.

Diabol popudzoval vojakov, aby čím ukrutnejšie nakladali s Ježišom. Snažil sa priviesť Spasiteľa k tomu, aby sa pomstil nad nepriateľmi, alebo aby sa zázrakom vyslobodil z rúk prenasledovateľov a tak zmaril plán vykúpenia. Keby sa bola našla hoci len jedna škvrna v jeho pozemskom živote, keby nebol zotrval ako človek v tejto strašnej skúške, nebol by sa stal pravým Baránkom Božím, dokonalou obeťou a nebolo by došlo k spaseniu ľudstva.

Avšak ten, ktorý mohol rozkázať nebeskému vojsku a v okamihu mohol zavolať legióny anjelov na pomoc, z ktorých jeden jediný mohol premôcť veľké množstvo: ten ktorý mohol vyžiarením svojho Božského veličenstva poraziť svojich mučiteľov, znášal s najdôstojnejším pokojom najsurovšie ubližovanie a výtržnosti.

Ako ukrutné činy tyranov Kristových potvrdili ich pád pod úroveň človeka a učinili ich podobných obrazu diabla, tak jemnocit a trpezlivosť pozdvihli Ježiša nad bytosť ľudskú a potvrdili jeho príbuzenstvo k Bohu.

Pilát bol hlboko dojatý mlčaním a trpezlivosťou Ježiša. Poslal pre Barabáša a obidvoch väzňov postavil pred zhromaždený ľud. Ukazoval na Spasiteľa, povedal slávnostným a prosebným hlasom: „Hľa, človek!“ Pozrite, vediem vám ho von, aby ste spoznali, že na ňom nenachádzam nijakú vinu.“ (Ján 19,4.6.)

Syn Boží stál pred rozbesnenou luzou ako na obdiv. Bol oblečený do posmešného rúcha a na hlave mal trňovú korunu. Pri obnažení až po pás, bolo vidieť na jeho pleciach dlhé a ukrutné krvavé pruhy. Krvou poškrvnená tvár zjavovala znaky vyčerpania a veľkých bolestí, hoci nebola nikdy pred tým taká pekná. Každý črt na jeho tvári hovoril o útlom, oddanosti, a nežnej útrpnosti k nepriateľom.

Pohľad väzňa po jeho boku označoval pravý opak. Každý črt tváre svedčí, že Barabáš je zatvrdilým prostopašníkom.

Medzi zhromaždenými boli takí ľudia, ktorí cítili s Ježišom. Sami kňazi i predstavení Židov sa presvedčili, že Ježiš je naozaj Synom Božím. Ale nechceli povoliť. Dráždili zberbu k šialenej zúrivosti a všetci: kňazi, starší i ľud začali volať znovu: „Ukrižuj ho! Ukrižuj ho!“

Nakoniec stratil Pilát trpezlivosť pre ich nerozumnú a pomstychtivú ukrutnosť a povedal im: „Vezmite si ho a vy ho ukrižujte! Lebo ja na ňom nenachádzam vinu!“ (Ján 19,6)

Pilát sa stále snažil oslobodiť Ježiša, ale Židia kričali a vraveli: „Ak tohto prepustiš, nie si cisárov priateľ. Lebo: každý, kto sa robí kráľom, protiví sa cisárovi.“ (Ján 19,12)

Tieto slová sa dotkli slabej stránky Pilátovej. Bol bez toho v podozrení u rímskej vlády a vedel, že taký chýr by zapríčinil jeho pád.

Keď videl Pilát, že nič neosoží, ale že povstáva ešte väčší rozbroj, vzal vodu, umyl si ruky pred celým zástupom a povedal: „Ja nemám vinu na tejto krvi. To je vaša vec.“ (Mat 27,24)

Márne sa Pilát vyhovárал zo spoluviny na odsúdení Ježiša. Keby bol od počiatku odhodlane a pevne postupoval a nebol upustil od svojho presvedčenia, neboli by Židia mohli zapanovať nad jeho vôľou: neboli by sa odvážilirobiť mu

predpisy. Nestálosť a neodhodlanosť stalo sa mu záhubou. Aby učinil zadosť požiadavkám luzy, kázal Ježiša bičovať a konečne ho vydal.

Napriek všetkej opatrnosti Pilátovej, stretol sa neskoršie i tak s osudom, ktorému chcel uniknúť. Odobrali mu česť, vyhodili ho z vysokého úradu, prenasledovaný výčitkami svedomia a hanbou, učinil skoro po ukrižovaní Krista koniec svojmu životu. Tak sa bude vodiť všetkým, ktorí sa spájajú s hriechom: súženie a skaza bude ich podielom. „Niektorá cesta sa človeku vidí ako správna, no napokon je to cesta smrti.“ (Prís 14,12)

Keď vyslovil Pilát svoju nevinnosť na krvi Kristovej, odpovedal Kaifáš vyzývavo: „Jeho krv na nás a na naše deti!“ (Mat 27,25) Tieto strašné slová opakovali kňazi i ľud.

Vypovedali nad sebou strašný výrok: hrozné dedičstvo zanechali svojim potomkom. Štyridsať rokov neskoršie splnila sa ich žiadosť počas desivých udalostí pri spustošení Jeruzalema. Od tých čias vyplnila sa doslovne i nad rozptýlenými a opovrhnutými potomkami. Ešte raz sa splnia tieto slová pri konečnej odplate.

Ale potom bude mať táto scéna druhý obraz. „Tento Ježiš príde, aby v plameni trestal tých, čo nepoznajú Boha.“ (Sk1,11: 2 Tes 1,8) Potom budú volať k vrchom a skalám: „Padnite na nás a ukryte nás pred tvárou Sediaceho na tróne a pred hnevom Baránka. Lebo nadišiel veľký deň ich hnevu. A kto môže obstáť?“ (Zj 6,16-17)

Golgota

S ustavičným krikom a posmeškami viedli Ježiša na Golgotu. Sotva prešiel bránu Pilátovho domu, vyniesli kríž, ktorý bol zhotovený pre Barabáša a položili ho na zranené a krvácajúce plecia Kristove. I dvaja lotri, ktorí mali byť súčasne s Kristom zabití, niesli svoje kríže.

Bolo to ťažké bremeno pre zoslabnuté a trpiace telo Ježišovo. Len niekoľko krokov ho niesol a klesol v mdlobách na zem. Keď prišiel k sebe, naložili mu ho zase. S veľkou námahou a bolesťami pokročil vpred a klesol znova ako mŕtvy na zem. Mučiteľia poznali, že nebude môcť ísť ďalej. Začali sa radiť, či nájdú niekoho, kto by niesol túto ponížujúcu ťarchu. Medzi tým, čo o tom rozmýšľali, prišiel im v ústrety Šimon Cyrenenský. Pochytili ho a prinútili, aby niesol Kristov kríž na Golgotu.

Synovia Šimonovi boli Ježišovými učeníkmi, on však nepriznával sa k nemu. Kríž, ktorý musel niesť, stal sa príčinou jeho obrátenia. Neskoršie bol za túto príležitosť veľmi povďačný. Udalosti na Golgate a slová, ktoré Ježiš povedal, priviedli ho k poznaniu, že Kristus je skutočne Synom Božím.

Keď prišli na popravné miesto, priviazali odsúdencov na stĺpy. Kým obidvaja lotri bránili rukám priväzujúcim ich na kríž, odovzdal sa Ježiš bez najmenšieho odporu.

I matka sprevádzala Ježiša v tomto strašnom pochode. Ako túžilo jej srdce, keď klesal pod ťažkým bremenom kríža, aby mu pomohla, ale nebolo jej to dopriate. Celou cestou myslela a dúfala, že Kristus zjaví svoju moc a oslobodí sa nejakým zázrakom z pomedzi vražedného množstva. Aké muky neistoty rvali jej srdce, keď dorazili k cieľu a videla, ako priväzujú lotrov na kríže!

Či poddá sa smrti ukrižovaním ten, ktorý mŕtvych kriesil k životu? Nechá sa Syn Boží zabiť takým strašným spôsobom? Alebo mala sa vzdať viery, že je pravým Mesiášom? Videla jeho ruky, ktoré vždy pomáhali trpiacim. Priniesli kladivo a klince a pribili telo Ježišovo na kríž. Pri tejto scéne omdlela matka Kristova, ale učeníci, hoci i sami skormútení, odniesli ju z tohoto krutého výjavu.

Spasiteľ nevydal ani jedného slovíčka náreku: tvár jeho bola bledá a pokojná, ale veľké kropaje potu mal na čele. Učeníci utiekli pred týmto strašným pohľadom. Ježiš sám šliapal v lise a z národov nebol nikto s ním. (Iz 63,3)

Kým vojaci konali hrozné dielo ukrižovania, Ježiš sa odvrátil v duchu od vlastných útrap a pomyslel na strašnú odplatu, ktorá istého dňa stihne jeho prenasledovateľov. Ľutoval ich nevedomosť a modlil sa: „Otče odpusť im, lebo nevedia čo robia.“ (Luk 23,34)

Ježiš nadobudol právo, aby bol v prítomnosti nebeského Otca, aby sa prihovárал za ľudstvo. Táto modlitba za nepriateľov obsahovala celý svet. Pojíjala všetkých hriešnikov minulosti i budúcnosti, od počiatku až do konca sveta.

Každý raz, keď zhrešíme, raníme Ježiša znovu. Pre nás dvíha prebité ruky k trónu svojho Otca a prosí: „Otče, odpusť im, lebo nevedia čo robia.“

Len toľko čo pribili Ježiša na kríž, niekoľko silných mužov zdvihlo drevo a celou silou vrazili ho do pripravenej zeme, čo spôsobilo Spasiteľovi nevysloviteľné muky.

Potom napísal Pilát tabuľku v latinskej, židovskej a gréckej reči a pribil ju na kríž nad Ježišovu hlavu, že ju každý mohol čítať. Nápis znel: „Ježiš Nazaretský, Kráľ Židov.“ Židia žiadali o zmenu nápisu. Najvyšší kňazi hovorili: „Nepíš: Kráľ Židov, ale že on povedal: Som kráľ Židov.“ Ale Pilát bol nahnevaný pre svoju slabosť sám na seba a nenávidel žiarlivosť bezbožných starších židovských, povedal: „Čo som napísal, napísal som.“ (Ján 19,19-22)

Vojaci sa podelili o Ježišovo rúcho. Jedna sukňa bola bez švov, a pre ňu prišli do tuhej škriepky. Rozhodli sa, že budú o ňu hádzať los. Boží prorok predpovedal túto udalosť: „Delia si moje rúcho, o môj odev losujú.“ (Žalm 22,19)

Hneď keď zdvihli kríž s Ježišom, spojili sa kňazi a zákoníci a kniežatá s luzou k posmechu a tupeniu umierajúceho Syna Božieho, a hovorili: „Zachráň sa, ak si židovský kráľ!“ (Luk 23,37) „Iných zachraňoval, sám seba nemôže zachrániť. Je Kráľom Izraela, nech teraz zostúpi z kríža a uveríme v neho. Dúfal v Boha, nech ho teraz vyslobodí ak ho má rád. Ved' povedal: Som Boží Syn!“ (Mat 27,42-43)

„Okoloidúci sa mu rúhali, potriasali hlavami a hovorili: Hej ty, čo zbúraš chrám a za tri dni ho postavíš! Zachráň seba samého a zostúp z kríža!“ (Mar 15,29.30)

Spasiteľ mohol zostúpiť z kríža, ale keby to bol učinil, nemohli by sme byť nikdy spasení.. „On však bol prebodnutý za naše hriechy, zdrvený za naše neprávosti. Trest, ktorý nám priniesol pokoj, spočinul na ňom a pre jeho rany sa nám dostalo udravenia“. (Iz. 53.5.)

Kristova smrť

Keď Spasiteľ zomieral, neobživovala ho nijaká radosť víťazstva. Strach doliehal na jeho srdce, tma ho chcela pritlačiť. Ale príčinou týchto bolestí neboli telesné utrpenia, alebo strach pred smrťou. Ťažili ho hriechy sveta a vedomie, že bol oddelený od Otcovej lásky. To zlomilo Spasiteľovi srdce a spôsobilo jeho skorú smrť.

Kristus trpel tú bolesť, ktorú pocítila hriešnici, keď vstanú z mŕtvych, aby poznali veľkosť svojej viny a pomysleli si, že sa na veky vyhostili z radosti a pokoja nebeského.

Anjeli boli svedkami zúfaleho zápasu Syna Božieho. Jeho duševný boj a bolesti boli také veľké, že telesné trápenie sotva cítil.

I príroda sa zúčastnila jeho osudu. Slnko, jasne svietiace až do poludnia, náhle stratilo svoje svetlo. Okolo kríža položila sa najhustejšia tma, ako o polnoci. Táto nadprirodzená tma trvala celé tri hodiny.

Zástupu zmocnil sa nevysloviteľný strach. Kliatby a rúhania prestali. Mužovia, ženy i deti vrhali sa od ľaknutia na zem. Prenikavé blesky ožarovali Spasiteľa na kríži z času na čas. Všetci sa domnievali, že nastala doba odplaty.

O deviatej hodine zmizla táto hrozná tma, ale Spasiteľa obklopovala ešte stále ako plášťom. Zdalo sa, ako keby rozhnevané blesky vrhali sa na ukrižovaného Spasiteľa. Teraz zavolať Ježiš zúfalým hlasom k nebu: „Môj Bože, môj Bože, prečo si ma opustil?“

Medzitým stiahla sa tma i na Jeruzalem a roviny Judska. Oči všetkých obrátili sa na nešťastné mesto a zbadali jasné blesky Božieho hnevu namierené proti nemu.

Tma, zakrývajúca kríž sa náhle rozplynula a Ježiš zavolať čistým a silným hlasom, ako keby trúbil: „Je dokonané!“ „Otče, do tvojich rúk porúčam svojho ducha!“ Ozvena toho hlasu zdalo sa, že zneje celým svetom. (Ján 19,30: Luk 23,46) Vtedy svetlo ožiarilo kríž a tvár Kristova sa zaskvela slávou jasnou ako slnko. Potom sklonil Ježiš hlavu a umrel.

Celý zástup stál ako ohromený okolo kríža a pozeral zo strachom na Spasiteľa. Opäť sa rozťahla hustá tma nad zemou a bolo počuť rachotenie, ako veľkého hrmotu, sprevádzané silným zemetrasením.

Medzi ľuďmi povstal zmätok a zdesenie. V okolitých vrchoch sa pukali skaly a s praskotom padali do dolín. Hroby sa otvárali a vyhadzovali svojich mŕtvych. Zdalo sa, že zrúti sa celý svet. Kňazi, kniežatá, vojaci i ľud ležali na zemi, úplne nemí od strachu.

V tom istom čase, keď umieral Ježiš Kristus, bolo niekoľko kňazov v jeruzalemskom chráme, zaoberajúcich sa obetovaním. I oni pocítili zemetrasenie a v ten istý okamih roztrhla sa opona chrámová, rozdeľujúca svätyňu od svätyne svätej. Najsvätejšia časť zemskej svätyne nebola už svätou. Božia prítomnosť už nemala nikdy zakryť zľutovnicu. Božia milosť, alebo nemilosť nemala sa už nikdy zjaviť skrze svetlo alebo tieň na drahých kameňoch v náprsníku najvyššieho kňaza. Od tej doby nemala už krv obetí chrámových nijakej ceny. Baránok Boží svojou smrťou sa stal pravou obeťou za hriechy sveta.

Smrť Kristova otvorila novú a živú cestu nielen Židom, ale i pohanom. Anjeli jasali, keď Ježiš zvolal: „Dokonané je!“ Veľký plán vykúpenia bol prevedený. Deti Adamove môžu prísť skrze poslušný život opäť k Bohu.

V hrobe Jozefa

Zločin, pre ktorý bol Ježiš odsúdený, záležal v zrade rímskej vlády. Ľudia popravení pre takú príčinu, museli byť pochovaní na zvláštnom mieste, určenom k tomu cieľu.

Ján miláčik Ježišov sa triasol, keď si pomyslel, že bezcitní vojaci vezmú Ježišovo telo a pochovajú ho na mieste, určenom pre nečestných ľudí. Nemohol však nič v tej veci urobiť, lebo nemal vplyvu na Piláta.

V tej ťažkej hodine prišli k učeníkom Jozef z Arimatie a Nikodém. Obaja boli členmi vysokej rady, a mali dobrú známosť s Pilátom. Ako bohatí obyvatelia mali všade dobrý prístup. Dohodli sa, že urobia Spasiteľovi čestný pohreb. Jozef zašiel smelo k Pilátovi a vyprosil si Ježišovo telo. Keď sa Pilát presvedčil, že Ježiš skutočne zomrel, vyplnil Jozefovu prosbu.

Kým Jozef šiel k Pilátovi, robil Nikodém prípravy k pohrebu. V tom čase bola obyčaj povíť mŕtve telo spolu s voňavými vecami a drahými masťami do plátených ručníkov. Bol to spôsob zabalzamovania. Nikodém priniesol z drahých vecí pre Ježišovo telo okolo sto funtov myrhy a aloa.

I najdôstojnejšiemu človeku v Jeruzaleme nepreukázalo sa pri pohrebe väčšej úcty. Skromní nasledovníci Ježišovi sa veľmi divili, že títo bohatí dôstojníci tak mnoho vynaložili na čestný pohreb Spasiteľa.

Učeníci boli pri Ježišovej smrti premožení veľkým smútkom a bolesťami. Nepamätali na slová, ktoré im povedal, že Syn človeka musí umrieť. Boli bez nádeje.

Jozef a Nikodém nepriznávali sa verejne k Ježišovi, keď ešte žil. Avšak viac krát boli poslucháčmi jeho učenia a verne skúmali každú jednotlivosť jeho učiteľského úradu. Učeníci zabudli, že Ježiš predpovedal svoju smrť, ale Jozef a Nikodém dobre pamätali. Udalosti, ktoré sa stali pri Kristovej smrti, boli by skoro vyvrátili vieru a smelosť učeníkov, ale týmto dôstojníkom stali sa práve dôkazmi, že Ježiš je pravým Mesiášom a viedli ich k tomu, aby sa postavili na jeho stranu.

Pomoc týchto bohatých a vážených mužov bola veľmi práve potrebná. Mohli vykonať pre Spasiteľa to, čo pre chudobných učeníkov bolo úplnou nemožnosťou.

Opatrne a úctivo sňali telo Ježiša z kríža. Mnoho sa naplakali, keď videli, aké je poranené.

Jozef mal nový hrob vytesaný v skale. Dal ho vybudovať pre seba, teraz ho však pripravil pre Pána. Do pláteného prestieradla povili telo Ježiša spolu s voňavými vecami, ktoré doniesol Nikodém a niesli ho do hrobu.

I keď sa podarilo židovským kňazom a starším ľudu podarilo zabiť Pána Krista, jednako nemali pokoja. Ved' výborne znali jeho veľkú moc. Niektorí z nich boli svedkami Lazárovho vzkriesenia a preto sa chveli od strachu, že Kristus vzkriesi sám seba a potom sa im zjaví.

Dozvedeli sa, ako povedal pred ľuďmi, že má moc život položiť a opäť ho vziať. Rozpamätali sa na jeho slová: „Zbúrajte tento chrám a ja ho za tri dni postavím.“ (Ján 2,19) Vedeli, že to hovoril o chráme svojho tela.

Okrem toho bol im rozprával Judáš, že Ježiš povedal svojim učeníkom na poslednej ceste do Jeruzalema: „Hľa vystupujeme do Jeruzalema a Syn človeka bude vydaný veľkňazom a zákonníkom. Odsúdia ho na smrť a vydajú ho pohanom, aby ho vysmiali, zbičovali a ukrižovali, a tretieho dňa bude vzkriesený“. (Mat 20,18.19)

Spomenuli si na mnohé slová, ktoré predpovedali jeho zmŕtvychvstanie. Chceli sa od týchto myšlienok oslobodiť, ale nemohli. Tak ako ich otec diabol, verili a triasli sa. (Jakob 2,19) Cítili, ako keby im všetko privolávalo, že Ježiš bol skutočne Syn Boží. Ani spať nemohli, lebo teraz keď bol mŕtvy, ešte viac trpeli pre neho ako, kým žil.

Podnikli všetko, čo bolo v ich moci, len aby Ježiša udržali v hrobe. Prosili Piláta, aby zapečatil hrob a rozkázal ho strážiť až do tretieho dňa. Pilát dal kňazom niekoľko vojakov a povedal: „Máte stráž, choďte a strážte ho ako viete.“ Tak odišli a zapečatili hrob: zapečatili kameň a postavili stráž.“ (Mat 27,65.66)

Kristus vstal z mŕtvych

Hrob Ježišov bol strážený s veľkou starostlivosťou a vchod do neho bol privalený veľkým kameňom. Na kameni bola pribitá rímska pečať a to na takom mieste a tak, že nemohol byť odvalený bez jej porušenia.

Okolo hrobu stála rímska stráž. Vojaci obdržali prísny rozkaz, aby nikoho nepripustili ku hrobu. Niekoľkí z nich museli chodiť stále okolo neho a druhí ležali na zemi pri samom hrobe.

Ale i druhá stráž bdela pri hrobe. Silní anjeli z neba boli prítomní. Keby jeden z týchto bohatierov bol použil svojej moci, mohol pobiť celé rímske vojsko. Noc pred prvým dňom v týždni pomaly sa mýňala a nadišla najtemnejšia hodina pred svitaním.

Z neba zostupoval na rozkaz Boží veľmi silný anjel. Jeho tvár bola ako blesk a jeho rúcho biele ako sneh. Tma ustupovala pred ním a celé nebo sa zaskvelo od jeho slávy.

Spiaci vojaci sa zobudili a rýchlo vstali. S úžasom pozerali na otvorené nebo a na jasnú postavu, približujúcu sa k nim

Zem sa začala triasť, keď sa priblížila k nej táto bytosť z druhého sveta. Anjel prišiel splniť radostný povel a od rýchlosti a sily jeho letu, pohybovala sa zem ako pri zemetrasení. Vojaci, dôstojníci a celá stráž, padli na zem ako mŕtvi. Okolo hrobu Ježiša táborila ešte jedna stráž. Boli to padlí anjeli. Pretože Syn Boží musel prejsť bránou smrti, prišiel Diabol, majúc moc nad smrťou a žiadal jeho mŕtve telo ako svoju korisť.

Diablovi anjeli pilne bdeli pri hrobe, aby nikto nevzal Ježiša. Ale keď sa blížila bytosť poslaná od trónu Božieho, utiekli pojatí strachom.

Nebeský posol chytil veľký kameň ako malý kremeň a odvalil ho od dvier hrobu.. Mocným hlasom, ktorý zatriasol zemou zavola: „Ježiš Syn Boží, pod' von: tvoj Otec Ťa volá!“

A vtedy ten, ktorý mal moc smrti i hrobu, vyšiel von. Nad rozlomenou hrobkou zavola: „Ja som vzkriesenie i život.“ Anjelské zástupy sa poklonili v úcte pred Vykupiteľom sveta a vítali ho oslavnými piesňami.

Ježiš vstal ako víťaz. Pred jeho prítomnosťou sa triasla zem, blýskalo sa a hrmelo.

Zemetrasenie zaznamenalo hodinu, keď Pán Ježiš zomrel a keď víťazne vstal z mŕtvych, znovu zemetrasenie potvrdilo tento dôležitý moment.

Ježiš hrobový väzeň, bol oslobodený na rozkaz z neba. Keby boli i celé vrchy na jeho hrob nahromadené, jednako by neboli zadržali jeho zmŕtvychvstanie.

Kristus vstal z hrobu oslávený. Rímski strážni ho videli: pozerali ako zakliaty na tvár toho, ktorému sa ešte pred dvoma dňami posmievali a rúhali.

Keď nebeská bytosť odišla z ich dohľadu, vyskočili na nohy a utekali do mesta, tackali sa ako opili a rozprávali všetkým, s ktorými sa stretli, o veľkom dive, ktorý videli. Vojaci oznamovali dôkladne o všetkom, čo videli a zakúsili. Hovorili, že ten, ktorý bol ukrižovaný, je skutočne Synom Božím. Ved' na vlastné uši počuli, ako ho nebeský anjel predstavil s' a Veličenstvo neba a Kráľa slávy.

Ale kňazi prehovorili vojakov, aby povedali, že kým spali, prišli učeníci a ukradli telo Ježiša. Potom išli k Pilátovi a podplatiac ho, prosili, aby nič nevyzradil z celej udalosti. Pilát prisľúbil zadost' učiniť prosbe kňazov.

Diabol sa náramne hneval na svojich anjelov, že utiekli, keď sa priblížil k zemi nebeský posol. Nazdával sa, že Ježiš už neožije a celý plán vykúpenia stroskotá. Keď však videl, ako víťazne vstal Kristus z mŕtvych, poznal, na akom slabom základe bola založená jeho nádej. Teraz pochopil, že neobstojí so svojím kráľovstvom a že konečne bude aj on zničený.

„Id' a povedz mojim učeníkom.“

Lukáš opisuje vo svojom evanjeliu pohreb Spasiteľ'a, zmieňuje sa o ženách, ktoré boli pri ukrižovaní a hovorí: „Potom sa vrátili a pripravili voňavé oleje a masti. Ale v sobotu podľa príkazu zachovali pokoj.“ (Luk 23,56)

Spasiteľ bol pochovaný v piatok, v šiesty deň týždňa. Ženy pripravili ešte v ten istý deň voňavých vecí a mastí a odložili ich, aby po skončení soboty pomazali telo svojho Pána. V sobotu sa nechceli zamestnávať touto prácou.

A keď skončila sobota...Na úsvite prvého dňa po sobote, hneď po východe slnka prišli k hrobu. (Mar 16,1.2)

Približujúc sa k záhrade, veľmi sa predesili, lebo zazreli nebesá v nádhernom svetle a pod nohami pocítili trasenie zeme. Začali sa ponáhľať k hrobu a ich zdesenie bolo ešte väčšie, keď našli kameň odvalený a rímsku stráž utekala. Mária Magdaléna prišla prvá k hrobu. Keď uvidela, že kameň je odvalený, vrátila sa, aby to zvestovala učeníkom. Tie druhé ženy zbadali okolo hrobu zvláštnu jasnosť a keď nazreli doň, videli že je prázdny.

Počkali tu ešte trošku a zazreli mládenca v bielom rúchu, sediaceho pri hrobe. Bol To ten istý anjel, ktorý odvalil kameň. Ženy sa zhrozili a chceli utiecť. Ale anjel sa prihovril ženám: „Vy sa nebojte! Viem totiž, že hľadáte Ježiša, ktorý bol ukrižovaný. Niet ho tu, lebo bol vzkriesený ako povedal. Pod'te, pozrite si miesto, kde ležal. A rýchlo choďte povedať jeho učeníkom, že bol vzkriesený z mŕtvych a predchádza vás do Galilei.“ (Mat 28,5-7)

Keď ženy pozreli do hrobu ešte raz, uvideli iného anjela, skvejúceho sa ako blesk, ktorý sa ich opýtal: „Prečo hľadáte živého medzi mŕtvymi? Niet ho tu, bol vzkriesený. Spomeňte si, ako vám hovoril, keď bol ešte v Galilei: Syna človeka musia vydať hriechom do rúk a ukrižovať ho, ale tretieho dňa musí vstať z mŕtvych.“ (Luk 24,5-7)

Potom im vysvetlil anjel smrť i zmŕtvychvstanie Kristovo. Pripomenuli si slová samého Pána Ježiša, ktorý predpovedal svoje ukrižovanie a zmŕtvychvstanie. Teraz pochopili význam týchto slov a naplnené novou nádejou a smelosťou, odišli, aby zvestovali toto radostné posolstvo.

Mária, ktorá už bola prv odišla od hrobu, vrátila sa znovu s Petrom a Jánom, ale keď sa títo pohli do Jeruzalema, zostala stále ešte pri hrobe. Nemohla od neho odísť, chcela sa dozvedieť, čo sa stalo s telom jej Pána. Ako tam stála a plakala, počula hlas: „Žena čo plačeš? Koho hľadáš?“

Majúc zaslzené oči, nepoznala Hovoriaceho. V domnienke, že je to záhradník povedala: „Pane ak si ho ty odniesol, povedz mi, kde si ho položil a ja ho vezmem.“

Myslela si, že jestli uznali hrob bohatého muža príliš drahý pre Pána, že vyhľadá pre neho druhé miesto. Spomenula si na hrob svojho brata Lazára, ktorý bol vzkriesený hlasom toho, za ktorým teraz plakala.

Ale v tejto chvíli počula vlastný hlas Ježiša: „Mária!“

Rýchlo zotrela slzy z očí a zazrela pred sebou žijúceho Spasiteľ'a. Naplnená neopísateľnou radosťou, zabudla, že bol ukrižovaný, vystrela k nemu ruky a riekla: „Rabúni!“ /Učiteľu/

Ježiš jej však povedal: „Nedotýkaj sa ma, lebo som ešte nevstúpil k Otcovi: ale chod’

k mojim bratom a povedz im: „ Vystupujem k svojmu Otcovi a k vášmu Otcovi, k svojmu Bohu a k vášmu Bohu.“ (Ján 20,15-17)

Ježiš nechcel prijať holdy svojich nasledovníkov skôr, ako sa dozvie, že nebeský Otec prijal jeho obeť. Vstúpil teda najprv na nebesá a počul na vlastné uši uistenie Otcovo, že jeho zmierenie za hriechy je dostatočné a že skrze jeho krv môžu dôjsť všetci spasenia.

Ako knieža života prijal od Otca moc na nebi i na zemi a potom sa vrátil na hriešnu zem ku svojim nasledovníkom, aby oznámil obdržanú moc a slávu.

Svedkovia

V deň zmŕtvychvstania odpoľudnia išli dvaja učeníci Ježišovi do malého mestečka, zvaného Emaus, ktoré bolo asi 12 km vzdialené od Jeruzalema. Boli celí skormútení nad udalosťami, ktoré sa práve stali, a najmä nad slovami žien, ktoré videli anjelov a stretli sa s Ježišom po jeho zmŕtvychvstaní.

Títo dvaja učeníci išli domov, aby o všetkom rozmýšľali a modlili sa k Bohu, dúfajúc, že im pošle svetlo ohľadom týchto vecí, ktoré im boli také nejasné.

Ako tak putovali, pridružil sa k nim nejaký cudzí muž, ale oni zahĺbení v myšlienkach a rozhovore, nezaujímali sa veľmi o Neho.

Títo silní muži boli tak dojatí starosťami, keď išli cestou, plakali. Ale Pán Ježiš pohnutý svojím láskyplným srdcom nemohol sa pozerat’ na to a umienil si pretrhnúť ich plač a liečiť ich bolesť.

Dal sa do rozhovoru s nimi, avšak ako cudzí človek. Ale ich oči boli zastreté, aby ho nepoznali. I spýtal sa ich: „O čom sa takto idúcky rozprávate? Oni sa zronení zastavili a jeden z nich Kleofáš, mu povedal: „Ty si vari jediný návštevník Jeruzalema, ktorý nevie čo sa tam po tieto dni stalo?“ On sa ich spýtal: A čo? Odpovedali mu: To čo sa stalo s Ježišom Nazaretským, ktorý bol prorok, mocný v čine i v reči pred Bohom aj pred všetkými ľuďmi.“ (Luk. 24, 16-19)

Potom mu rozprávali, čo sa ďalej prihodilo a opakovali správu žien, ktoré boli toho istého dňa včasne ráno pri hrobe. Na to povedal im cudzinec: „Vy nechápaví a ťarbaví srdcom uveriť všetko, čo hovorili proroci! Či nemusel Kristus toto všetko pretrpieť a tak vojsť do svojej slávy? A počnúc Mojžišom cez všetkých prorokov im vykladal, čo sa naňho v celom Písme vzťahovalo.“ (Luk 24,25-27)

Učeníci onemeli od zdesenia a radosti. Neodvážili sa pýtať Cudzinca, kto je on. Počúvali s napätím, keď im vysvetľoval Ježišovo poslanie.

Keby sa im Ježiš dal poznať hneď na počiatku, boli by sa zaradovali a od veľkej radosti neboli by túžili po ďalšom vysvetlení. Najprv mali pochopiť, že Kristovo dielo bolo Starom Zákone predpovedané prorokmi znázorňované mnohými predobrazmi. Na týchto skutočnostiach mala sa upevniť ich viera. Chcel ich presvedčiť, a neučinil ani jeden div, ale vysvetľoval im Písma. Učeníci považovali

Kristovu smrť za zničenie všetkých svojich nádejí. On im však ukázal z prorokov, že práve jeho umučenie a smrť sú najsilnejšími dôkazmi pre ich vieru.

Počujúc takto učeníkov, prízvukoval Ježiš zvlášť dôležitosť Starého Zákona, ako svedka svojho poslania. V prítomnej dobe máme mnoho ľudí, ktorí zavrhnú Starý Zákon a to s tým odôvodnením, že vraj nemá už nijakého úžitku. Toto však nesú- hlasí s učením Ježiša Krista. On si ho tak vážil, že povedal pri jednej príležitosti: „Ak neposlúchajú Mojžiša a prorokov, nedajú sa presvedčiť, ani keby niekto vstal z mŕtvych.“ (Luk 16,31)

So západom slnka prišli učeníci blízko svojho domu. Ježiš, sa tak robil, že pôjde ďalej, ale učeníci sa nechceli rozísť s tým, ktorý im vedel dodať toľko radosti a nádeje. Povedali mu teda: „Zostaň s nami, lebo sa zvečierieva a deň sa schýlil! Vošiel teda, aby zostal s nimi.“ (Luk. 24,28.29)

Učeníci prichystali skromnú večeru a Ježiš podľa svojej obyčaje zaujal miesto na konci stola.

Obyčajne bolo povinnosťou najstaršieho v rodine, aby vyprosil požehnanie na pokrm, ale Kristus položil ruku na chlieb a požehnal ho. Teraz sa otvorili učeníkom oči. Spôsob požehnanja, znenie tak známeho hlasu, znaky klinčov na jeho rukách – všetko to bolo pre nich potvrdením, že majú pred sebou svojho milovaného Majstra.

Chvíľku sedeli ako zakliati: potom vstali od stola, aby sa mu poklonili, ale on náhle zmiznul.

Pre veľkú radosť zabudli na hlad a únavu. Nechali večeru stáť a bežali znovu do Jeruzalema, aby zvestovali svojim bratom radosťné posolstvo o zmŕtvychvstalom Spasiteľovi.

Práve keď rozprávali učeníkom svoju skúsenosť, sám Ježiš sa postavil medzi nimi a vystrúc ruky, začal ich žehnať a povedal: „Pokoj vám!“

Zrazu sa učeníci naľakali: ale keď im ukázal znaky klinčov na rukách a nohách a keď s nimi jedol, uverili a zaradovali sa. Viera a radosť zaujali miesto nevery a s neopísateľnými pocitmi poznali svojho zmŕtvychvstalého Spasiteľa.

Pri tejto schôdzke nebolo Tomáša. Keď mu rozprávali učeníci o zmŕtvychvstaní, nechcel tomu veriť. Ale po ôsmych dňoch zjavil sa im Ježiš znovu, keď i Tomáš bol prítomný. Pri tejto príležitosti ukázal im opäť náznaky ukrižovania na rukách i nohách. Tomáš sa naskutku presvedčil povedal: „ Pán môj a Boh môj!“ (Ján 20,28)

I tentokrát vysvetľoval Ježiš Písma učeníkom. Potom im povedal, že všetkým národom, počnúc od Jeruzalema, musí byť zvestované v jeho mene pokánie a odpustenie hriechov.

Pred svojim nanebovstúpením povedal im: „Teraz však na vás zostúpi Svätý Duch, vy dostanete jeho moc a budete mi svedkami v Jeruzaleme, v celom Judsku i Samárii, až po kraj zeme.“ „A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skonania sveta.“ (Sk 1,8: Mat 28,20)

Povedal im: Vy ste svedkami obetovania môjho života za svet. Vy ste videli, že som ochotne všetkých prijímal, ktorí ku mne prišli a vyznali svoje hriechy. Všetci, ktorí chcú, môžu byť zmierení s Bohom a môžu obdržať večný život.

Vám svojim učeníkom, zverujem toto posolstvo milosti. Všetky národy, jazyky a všetci ľudia musia ho počuť. Id'te i do najvzdialenejších krajín zeme, súc uistení, že budem i tam mojou prítomnosťou s vami.

Povel Spasiteľa, ktorý dal učeníkom, zahrňuje všetkých veriacich až do konca sveta. Všetci nemôžu verejne kázať k zhromaždeným, ale všetci môžu slúžiť podľa obdržaných darov. Každý kto prijíma trpiaceho, pomáha potrebujúcemu, teší smutného, ktorý hovorí hriešnikovi o Kristovej láske, je svedkom Kristovým.

Nanebovstúpenie

Keď Pán Ježiš dokončil svoje dielo na zemi, vyplnil sa pre neho čas, aby sa vrátil do svojho nebeského domova. Vyrobil víťazstvo a mal opäť zaujať miesto pri boku nebeského Otca na tróne svetla a slávy.

Pre nanebovstúpenie vyvolil si Olivový vrch. Jedenásti učeníci, sprevádzajúci ho na tejto ceste, ani netušili, že sú posledný raz so svojim Pánom a Majstrom. Na ceste dával im posledné naučenia. Krátko pred odchodom dal im vzácné zaslúbenie, ktoré je jedným z najdrahších zaslúbení pre všetkých jeho veriacich na tejto zemi: „A hľa ja som s vami po všetky dni až do skonania sveta.“

Prišli na vrchol zastali na strane k Betánii a učeníci zhromaždili sa okolo svojho Učiteľa. Keď láskyplne pozeral na nich, mal tvár premenenú v slávu a jasnosť. Posledné slová, ktoré im hovoril, boli plné nežnosti a jemnosti.

Zdvihol ruky, dával učeníkom požehnanie, začal sa od nich vzdávať. Učeníci celí zdesení, čo sa to deje, napínali zrak, aby čím dlhšie videli svojho Pána, ktorý sa vznášal hore do neba. Jasný oblak zastrel ho pred ich očami. Cez celý tento čas zaznievala najľúbenejšia hudba radosti anjelských zborov.

V tom, ako učeníci hľadeli do neba, počuli razom melodický hlas. Obrátili sa a videli za sebou dvoch anjelov v ľudskej postave, ktorí im povedali: „Muží galilejskí, čo stojíte a hľadáte do neba? Tento Ježiš, ktorý bol vzatý od vás do neba, príde tak, ako ste ho videli odchádzať do neba.“ (Sk 1,11)

Títo anjeli pochádzali z húfu, ktorý prišiel sprevádzať Ježiša do jeho nebeského domova. z lásky a súcitu k opusteným učeníkom zostali chvíľu na zemi, aby ich uistili, že toto odlúčenie nie je na veky.

Keď sa učeníci vracali do Jeruzalema, pozerali ľudia na nich a divili sa. Domnievali sa totiž, že po odsúdení a ukrižovaní ich Majstra budú skormútení a zahanbení. Ich nepriatelia očakávali, že budú na každom kroku prejavovať veľký smútok a sklamanie.

Miesto toho sa veselili a víťazoslávili. Ich tváre jasneli od neobyčajného šťastia. Nermútili sa, že boli sklamaní vo svojich nádejach, ale prinášali Bohu chválu a vďaku. Smelo a s radosťou rozprávali o zmŕtvychvstaní a nanebovstúpení Ježiša a mnohí uverili.

Teraz sa už nestrachovali o budúcnosť. Vedeli, že Spasiteľ je v nebesiach a tam za nich prosí. Boli istí, že prednesie Bohu zásluhy svojej krvi, že ukáže Otcovi ranené ruky a nohy ako dôkaz, koľko učinil pre vykúpenie ľudských bytostí.

Vedeli tiež, že príde opäť so svätými anjelmi, aby odmenil svojich verných služobníkov a učinil koniec hriechu. O tejto udalosti mnoho rozmýšľali a s túžbou a radosťou čakali na jeho uskutočnenie.

Keď Pán Ježiš zmiznul z očí učeníkov na Olivovom vrchu, prišlo mu v ústrety tisíce nebeských vojsk, ktoré ho sprevádzali s veľkou radosťou a plesaním do neba.

Pred bránou Božieho mesta čakal ho nespočetný zástup anjelov. Keď sa Kristus blížil k bráne, anjeli sprevádzajúci ho povedali slávnostným hlasom tým, ktorí stáli pri bráne:

„Pozdvihnite, ó brány svoje hlavy! Pozdvihnite sa dvere večnosti a vojde Kráľ slávy!“

Anjeli pri bráne sa opýtali: „Kto je ten Kráľ slávy?“ Nespytovali sa to preto, že snád' nevedeli, kto on je, ale si želali počuť vznešenú chválu: „Hospodin prevelký v sile a Hrdina, Hospodin, válečný Hrdina. Pozdvihnite, ó brány, svoje hlavy a pozdvihnite ich, dvere večnosti a vojde Kráľ slávy!“

Anjeli čakajúci na Krista, spýtali sa ešte raz: „A ktože je ten Kráľ slávy?“

Anjeli sprevádzajúci Krista, povedali ľubozvučným tónom: „Hospodin zástupov, On je ten Kráľ slávy.“ (Žalm 24,7-10)

Potom sa pozdvihli brány mesta a pri zvuku rozkošnej hudby vošiel nimi celý zástup anjelských vojsk.

Všetky húfy nebeských vojsk čakali, až Kristus zaujme miesto na tróne svojho Otca. Čakali aby uctili a poklonili sa svojmu Veliteľovi.

Ale Pán Ježiš nechcel prijať korunu slávy a rúcho kráľovské. Prv chcel predniesť Otcovi žiadosť ohľadne svojich vyvolených na zemi. Nechcel prijať česť a chválu, kým jeho dietky na zemi nebudú ospravedlnené a prijaté pred všetkými nebeskými bytosťami.

Ved' ešte pred založením sveta sa dohodli Otec so Synom, že vykúpia a oslobodia človečenstvo, v prípade, že by ich diabol premohol. Vtedy si podali ruky a slávnostne si prisahali, že Kristus bude ľudstvu zárukou. Túto prísahu Ježiš splnil. A teraz povedal Otcovi: „Otče je dokonané. Tvoju vôľu, Bože môj, som vyplnil. Uskutočnil som dielo vykúpenia. Keď som zadost' učinil tvojej spravodlivosti. Chcem, aby tí, ktorých si mi dal, boli tiež so mnou, kde som ja.“ Jestli má on dostať česť a chválu, vtedy musia mať na nej podiel i jeho vyvolení, ktorí s ním trpia na zemi, musia panovať s ním v jeho kráľovstve.

Tak prosil Ježiš za svoj ľud na zemi. Postavil sa s ním na rovný stupeň a s láskou a vytrvalosťou úsilnejšou nad smrť prosil za práva vykúpené svojou krvou. Na túto prosbu rozkázal Otec nebeský: „A nech sa mu klaňajú všetci anjeli Boží!“ (Žid 1,6)

Všetky húfy anjelské klaňali sa mu s veľkou radosťou a odovzdávali mu holdy a chvály. Celým nebom zaznievali hlasy: „Hoden je Baránok, ktorý bol zabitý, prijať moc, bohatstvo, múdrosť, silu, česť, slávu a dobrorečenie.“ (Zj 5,12)

Nasledovníci Ježiša sú „omilostení v milovanom.“ Pred všetkými anjelmi potvrdil Otec učinenu zmluvu s Kristom, že chce pokánie činiacich a poslušných ľudí milovať, ako svojho Syna. Kde je Vykupiteľ, musia byť i vykúpenci.

Syn Boží zvíťazil nad kniežat'om temností a premohol smrť a hriech. V celom nebi zaznieva hudba vyšších zborov a zvestuje: „Sediacemu na tróne a Baránkovi dobrorečenie, česť, sláva a vláda na veky vekov.“ (Zj 5,13)

Opätovný príchod Krista

Náš Spasiteľ príde opäť. Než sa odobral od učeníkov, zaslúbil im svoj návrat. „Nech sa vám srdce neznepokojuje! Verte v Boha, verte aj vo mňa! „V dome môjho Otca je mnoho príbytkov. Keby to tak nebolo, bol by som vám azda povedal, že vám idem pripraviť miesto? Keď odídem a pripravím vám miesto, zasa prídem a vezmem vás k sebe, aby ste aj vy boli tam, kde som ja.“ (Ján 14,1-3)

Nezanechal ich v pochybnostiach ani ohľadom spôsobu svojho príchodu. „Keď príde Syn človeka vo svojej sláve a s ním všetci anjeli, zasadne na trón svojej slávy Vtedy sa pred ním zhromaždia všetky národy.“ (Mat 25,31.32)

Varoval ich pred podvodom a lžou. „Ak vám teda povedia: Hľa, je na pustatine- nevychádzajte! Hľa, je vnútri domu- neverte! Lebo ako blesk vzplanie na východe a zažiarí až po západ, tak to bude s príchodom Syna človeka.“ (Mat 24,26.27)

Táto výstraha je práve pre nás veľmi dôležitá. Dnes hovoria mnohí falošní učители: Hľa na púšti je: a tisíce ľudí už išlo v nádeji na púšť, že tam nájdu Ježiša.

Mnohí iní, ktorí udávajú, že sa stýkajú s duchmi mŕtvych, hovoria: „Hľa je v komore. Tak tvrdia špiritisti. Ale Kristus hovorí: „Neverte! Lebo ako blesk vzplanie na východe a zažiarí až po západ, tak to bude s príchodom Syna človeka.“ Musíme pilne skúmať Slovo Božie, aby sme neboli zvedení.

Pri nanebovstúpení Krista povedali anjeli učeníkom, že Ježiš príde práve tak, ako ho videli ísť hore do neba. (Sk 1,11) Odišiel v ľudskej postave a učeníci ho videli, keď od nich odchádzal a podňal ho oblak. I druhý raz príde na bielom oblaku, a „uvidí ho každé oko.“ (Zj 1,7)

Deň a hodina jeho príchodu nie sú nám zjavené. Svojim učeníkom povedal Ježiš, že ani on nemôže udať hodinu svojho príchodu. Ale hovoril o istých znameniach, podľa ktorých môžeme poznať, že jeho opätovný príchod je blízko.

„A budú znamenia na slnku, na mesiaci i na hviezdach.“ (Luk 21,25) Ešte dôkladnejšie o tom čítame v evanjeliu Mat 24,29: „Zatmie sa slnko, a mesiac nevydá svoj jas, hviezdy budú padať z neba.“

Národy na zemi budú plné úzkosti a zmätku z burácania mora a vlnobitia. Ľudia budú zmierať strachom a očakávaním toho, čo príde na svet.“ (Luk 21,25.26)

„Vtedy sa na nebi zjaví znamenie Syna človeka. Všetky kmene zeme budú nariekať a uzrú Syna človeka prichádzať na nebeských oblakoch s veľkou mocou a slávou. On pošle svojich anjelov s veľkou poľnicou a tí zhromaždia jeho vyvolených zo štyroch strán sveta, od jedného kraja nebies až po druhý.“ (Mat 24,30.31)

Ježiš udal znamenia svojho príchodu, aby sme podľa nich vedeli, že je už vo dverách. Keď na jar pučia stromy, vieme, že je blízko leto. Práve s takou určitosťou môžeme vedieť, že jeho príchod je blízko, keď sa ukážu znamenia na slnku, mesiaci i hviezdach.

Tieto znamenia sa už stali. 19.mája 1780 bolo zatmenené slnko. V dejinách menujú tento deň ako „tmavý deň.“ V Severnej Amerike vo východnej časti bola na mnohých miestach taká hustá tma, že ľudia museli cez poludnie zažnúť svetlo. A v nasledujúcu noc mesiac nesvietil vôbec, hoci bol v splni. Mnohí mysleli, že nastal súdny deň. Túto nadprirodzenú tmú nikto ešte dostatočne nevysvetlil, iba že ju uznal za splnenie Ježišových predpovedí. Zatmenie slnka a mesiaca bolo znamením jeho príchodu.

V noci z 12 na 13 novembra 1833 bolo vidieť divný zjav padania hviezd, čo zaznamenali ako najzvláštnejšie znamenie v hviezdárskom svete. Opäť mysleli mnohí, že prišiel veľký deň Božieho súdu.

Od tých čias opakovali sa zemetrasenia, víchry, vlnobitia, mor, hlad, všelijaké pustošenia, ohne a povodne tak často, ako nikdy predtým. Všetky tieto veci ako i sovrenie národov potvrdzujú, že príchod Pánov je blízko.

Pán Ježiš hovorí o tých, ktorí tieto znamenia uvidia: „Amen hovorím vám, že sa nepominie toto pokolenie, kým sa to všetko nestane. Nebo a zem sa pominú, ale moje slová sa nikdy nepominú.“ (Mat 24,34.35)

„Lebo vo chvíli, keď zaznie povel, hlas archanjela a Božia pol'nica, sám Pán zostúpi z neba a prví vstanú tí, čo zomreli v Kristovi, potom my, ktorí budeme nažive, spolu s nimi budeme uchvátení v oblakoch hore v ústrety Pánovi a budeme tak navždy s Pánom. Potešujte sa navzájom týmito slovami.“ (1 Tes 4, 16-18)

Kristus Pán príde na oblakoch vo veľkej sláve. Bude ho sprevádzať veľké množstvo svätých anjelov. Príde, aby vzkriesil mŕtvych spravodlivých a premenil všetkých žijúcich svätých.

Príde uctiť a vziať k sebe tých, ktorí i jeho ctili a zachovávali jeho prikázania. On nezabudne na zaslúbenie, ktoré dal svojmu ľudu. Bude to čas opätovného stretnutia sa členov rodiny. Keď rozmýšľame o našich milých, ktorí už ležia v hrobách, máme vo viere pozerat' na deň, keď zaznie trúba Božia mŕtvi budú vzkriesení neporušiteľní a my budeme premenení.“ (1 Kor 15,52)

Táto doba je už blízko. Ešte krátky čas a uvidíme Kráľa v jeho sláve. Ešte máličko a on zotrie každú slzu z našich očí. Ešte len krátky čas a postaví nás bezvadných pred tvárou svojej slávy v plesaní. (Juda 1,24)

Preto ukazujúc na znamenia svojho príchodu, povedal: „A keď sa to začne diať, vzpriamte sa, zodvihnite hlavy, lebo sa blíži vaše vykúpenie.“ (Luk 21,28)

Ked' zatrúbi anjel Pánov, v čas, ked' Syn Boží príde,
všetkým nám to slávne ráno zasvitne.
Vyvolených on zhromaždí
zo všetkých končín sveta.
Budú mená vyvolané, budem tam.
Budú mená vyvolané, či obstojím vtedy Pane?
Budem tam?

V toto jasné, slávne ráno,
ked' mŕtvi v Kristu vstanú,
premenení a odetí súc v slávu:
Prídu jeho vyvolení,
oproti svojmu Pánu:
Budú mená vyvolané, budem tam.
Budú mená vyvolané, či obstojím vtedy Pane?
Budem tam?

Súdny deň

Deň druhého príchodu Ježiša Krista bude pre celý svet dňom súdu. Sväté Písmo hovorí: „Hľa, prišiel Pán s desaťtisícmi svojich svätých, aby vykonal súd nad všetkými a usvedčil všetkých ľudí zo všetkých ich bezbožných skutkov.“ (Juda 14.15) „Vtedy sa pred ním zhromaždia všetky národy. On oddelí jedných od druhých, ako pastier oddel'uje ovce od capov.“ (Mat 25,32)

Než však príde tento veľký deň, varuje Boh ľudí pred vecami, ktoré prídu na svet a napomína ich, aby činili pokánie a pripravili sa na jeho príchod. Než dopustil nejaký trest na ľudí, vždy ich najprv varoval. Niektorí prijali tieto výstrahy a upočúvli Slova Božieho. Tí unikli trestom Božím, ktoré prišli na neveriacich a neposlušných.

Než zničil Boh svet potopou, rozkázal Noemovi: „Vojdi do korábu s celou svojou rodinou lebo som videl, že si spravodlivý predom mnou v tomto pokolení.“ (1 Moj 7,1) Noe upočúvnul a zachránil sa.

Pred skazou Sodomy priniesol anjel Lotovi posolstvo: „Vstaňte, odíďte z tohto miesta, lebo Hospodin zničí toto miesto.“ (1 Moj 19,14) Lot prijal napomenutie a bol zachránený.

I nás žijúcich pred druhým príchodom Krista varuje Boh pred skazou, ktorá príde na celý svet. Všetci tí, ktorí príjmu výstražné posolstvo Božie budú zachránení.

Keď spravodliví uvidia prichádzať Krista, budú volať: „Hľa, on je náš Boh, v neho sme dúfali, on nás spasí!“ (Iz 25,9)

Pretože nevieme dôkladného času jeho príchodu, rozkazuje nám, aby sme bdeli. „Blahoslavení sú sluhovia, ktorých, Pán, nájde bdieť.“ (Luk 12,37)

Tí ktorí čakajú na druhý príchod Krista, nemajú čakať v nečinnosti. Očakávanie má viesť ľudí k rozmyšľaniu o Božom súde, ktorý stretne všetkých priestupníkov Slova Božieho. Pravé čakanie má priviesť ľudí k pokániu a ľútosti nad hriechom. Ak čakáme zjavenie sa Ježiša, mali by sme pilne pracovať na jeho vinici. A keď vieme, že už stojí vo dverách, mali by sme pre spasenie druhých ľudí pracovať s väčšou horlivosťou a vážnosťou než v minulosti. Ako Noe zvestoval výstražné posolstvo, ktoré obdržal od Boha, tak majú napomínať a varovať všetci tí, ktorí prijímajú Slovo Božie.

„Lebo ako bolo za dni Noácha, tak bude aj pri príchode Syna človeka. Ako totiž v dňoch pred potopou ľudia jedli a pili, ženili sa a vydávali až do toho dňa, keď Noach vošiel do korábu a nič nebadali až prišla potopa a zmietla všetkých, tak bude aj pri príchode Syna človeka.“ (Mat 24,37-39)

Ľudia predpotopní zneužívali darov Božích. Jedenie, pitie premenili na obžerstvo a opilstvo. Zabudli na Boha a odovzdali sa rôznym vášňami a hanebným činom. „Keď Hospodin videl, že ľudská zloba na zemi je veľká a všetko zmýšľanie ľudského srdca je ustavične naklonené len k zlu.“ (1 Moj 6,5) Vtedajší ľudia zahynuli pre ich veľkú bezbožnosť.

Lumpovanie, nemiernosť, vášnivý život, zlé zvyky naplňujú zem bezbožnosťou.

Za časov Noeho bol zničený svet vodou a Slovo Božie nám vraví, že o krátky čas bude skazený ohňom.

Lebo úmyselné nechcú vedieť, že nebesá boli dávno učené Slovom Božím, a zem na Božie slovo povstala z vody a spočíva na vode. Vodou bol niekdajší svet zatopený a zničený. To isté slovo zachováva terajšie nebo i zem pre oheň a deň súdu a záhuby bezbožných ľudí.“ (2 Pet 3,5-7)

Ľudia pred potopou sa posmievali Božím výstrahám. Noého uznali za fanatika a hovorili, že svojimi výstrahami chce len nastrašiť. Učenci a veľkí mužovia vysvetľovali, že potopa, ako o nej hovorí Noe, nikdy ešte na svete nebola a vôbec nepríde.

I dnes málo sa dbá na Slovo Božie. Ľudia sa smejú z jeho napomenutí. Mnohí hovoria: Všetko zostane tak, ako to je od stvorenia. Netreba sa ničoho obávať. Ale práve v tento čas príde skaza. Práve, keď sa ľudia posmešne spytujú: „Kde je zaslúbenie jeho príchodu?“ vyplňujú sa znamenia konca.

„Keď budú hovoriť: Je pokoj a istota!, vtedy ich z nenazdania prepadne záhuba ako pôrodné bolesti rodičku a neuniknú.“ (1 Tes 5,3) Kristus nám hovorí: „Ak však nebudeš bdieť, prídem ako zlodej a ani sa nenazdáš, v ktorú hodinu k tebe prídem.“ (Zj 3,3)

Ľudia prítomnej doby zamestnávajú sa, ako nikdy pred tým, s otázkami jedenia, pitia, budovania, sadenia, ženenia a vydávania sa. Obchodníci ešte vždy kupujú a predávajú. Každý sa uháňa za najväčším postavením na tomto svete.

Ludia kochajúci sa v zábavách, naplňajú divadlá, kiná, tanečné dvorany a iné zábavné podniky. Všetko je v najväčšom ruchu. Ale tiež čas milosti sa chytro blíži svojmu koncu a dvere milosti Božej sa skoro zatvoria na veky.

Pre nás platia výstražné slová Pána Ježiša: „Dávajte si pozor, aby vaše srdcia neotťaželi obžerstvom, opilstvom a starosťami o tento život, aby vás ten deň neprekvapil. Preto bedlite celý čas a modlite sa, aby ste mohli uniknúť všetkému, čo má prísť, a postaviť sa pred Syna človeka.“ (Luk 21,34.36)

Domov zachránených

Opätovný príchod Pána Krista bude len pre zlých ľudí dňom skazy a zničenia. Ale pre ľud Boží, ako i pre celú zem bude to deň vykúpenia, deň záchrany a obnovenia všetkého.

Boh stvoril zem, aby bola vlasťou človeka. Na nej býval Adam v záhrade radosti, ktorú sám Boh stvoril. Hriech však znetvoril ne jeden skutok Boží, ale Stvoriteľ nezabudol na ľudské pokolenie a na zámer, ktorý mal so zemou.

Na našu zem prišli anjeli s posolstvom o vykúpení. Ich radostné spevy zaznievali po jej vrchoch a dolinách. Nohy Syna Božieho chodili po nej. Svojou krásou a svojimi darmi, ktoré slúžia na udržanie života, svedčí zem už šesť tisíc rokov o láske Stvoriteľa.

Táto istá zem, len oslobodená od zlorečnenstva hriechu, bude večnou vlasťou vykúpených ľudí. Sväté Písmo hovorí o zemi, že ju Boh „nestvoril ju pustú, ale na bývanie ju utvoril.“ (Iz 45,18) Spoznal som, že všetko čo Boh koná, trvá na veky. (Kaz 3,14)

V kázni na vrchu povedal Ježiš: „Blahoslavení tichí, lebo oni budú dedičmi zeme.“ (Mat 5,5) A dávno predtým napísal Žalmista 37,11 a 29 : „Pokorní však budú vlastníť zem a budú sa radowať z hojnosti pokoja.“ „Spravodliví budú vlastníť krajinu, budú v nej bývať na veky.“

Oheň posledného dňa očistí „terajšie nebo a zem, ale potom povstane nové nebo a nová zem.“ (2 Pet 3,7.13) Nebesá i zem budú na novo zhotovené.

„Ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo a čo ani do ľudského srdca nevstúpilo, to pripravil Boh tým, čo ho milujú.“ (1 Kor 2,9) Niet človeka, ktorý by dôkladne a dopodrobna mohol opísať odmenu spravodlivých. Len tí ju poznajú, ktorí ju obdržia. Nemôžeme si dostatočne predstaviť slávu Božieho raja.

Ale napriek tomu môžeme už dnes pozrieť do tejto krajiny, lebo nám to Boh zjavil svojím Duchom. (1 Kor 2,10) Všetko čo je napísané v Svätej Biblii o tejto vlasti, je vzácnym a drahým pokladom nášho srdca.

Vidíme tam nebeského Pastiera, ako vedie svoje stádo k prameňom živej vody. Drevo života donáša každý mesiac nové ovocie a lístie dreva je na uzdravenie národov.

Sú tam rieky čisté ako kryštál, ktoré nikdy nevyschnú a na ich brehoch sú stromy, ktoré zatieňujú chodníky, prichystané vykúpenom Pánovým. Sú tam široké roviny, krásne pahorky a vrchy Božie vyzdvihujú svoje končiare. Na týchto

pokojných rovinách pri riekach živej vody budú mať večné svoje bývanie dietky Božie: tí, ktorí tak dlho boli pútnikmi a cudzincami. „Môj ľud bude bývať v pokojných príbytkoch, v bezpečných obydliach na miestach bezstarostného odpočinku.“ (Iz 32,18)

„Nebude viac počuť o násilí v tvojej krajine, ani o pustošení a skaze na tvojom území. Svoje múry budeš nazývať spásou a svoje brány chválou.“ (Iz 60,18) Tam teda už nebude nespravodlivosti ani nepravosti alebo nejakých krivditeľov.

„Budú stavať domy a bývať v nich, budú vysádzať vinice a jesť ich plody. Nepostavia, aby iný býval, nevysadia, aby iný jedol.....lebo vek stromu sa rovná veku môjho ľudu.“ (Iz 65,21.22)

Tam sa bude „tešiť pustatina, plesať púšť a rozkvitne ako šafran.“

„Na miesto bodľáčia vysatie cyprus, namiesto prhl'avy vyrastie myrta.“ (Iz 35,1: 55,13)

„Vlk bude ako hosť baránka, leopard bude odpočívať vedľa kozľaťa. Teliatko, levíča a vykrmený vól budú spolu a malý chlapček ich bude zaháňať.“ „Nikde na mojom svätom vrchu nebudú robiť zle ani škodiť,“ hovorí Pán Boh. (Iz 11,6 a 9)

Tam nebude plaču, ani pohrebov, ani nijakého znaku smútku. „Zotrie im z očí každú slzu a smrť už viac nebude, ani smútok, ani nárek...lebo čo bolo skôr sa pomínulo.“ „Nikto z obyvateľov nepovie: som chorý! Ľudu, čo tam býva, odpusti sa vina.“ (Zj 21,4: Iz 33,24)

Tam je nový Jeruzalem, hlavné mesto oslávenej zeme, ktoré bude „nádhernou korunou v ruke Hospodina, kráľovským turbanom v dlani svojho Boha.“ Jeho jas bol podobný „najvzácnejšiemu kameňu, akoby kryštálovo čistému jaspisu.“ „V jeho svetle budú kráčať národy a králi zeme doň vnesú svoju slávu“. (Iz 62,3: Zj 21,11 a 24)

Pán Boh vraví: „Jasám v Jeruzaleme a radujem sa medzi jeho ľuďom.“ „Pozri, Boží stánok je medzi ľuďmi. Boh bude s nimi prebývať a oni budú jeho ľuďom, On sám ich Boh, bude s nimi.“ (Iz 65,19: Zj 21,3)

Na novej zemi bude len samá spravodlivosť. „A nevojde doň nič nečisté, ani ten, čo pácha ohavnosť a lož, ale iba ti, čo sú zapísaní v Baránkovej knihe života.“ (Zj 21,27)

Všetci obyvatelia novej zeme budú si ctiť a vážiť Slová Božieho Zákona. Všetci, ktorí sa dokázali vernými oproti Bohu v zachovávaní jeho prikázaní, budú s ním bývať na veky.

„A v ich ústach sa nenašla lož, sú bez poškvrnny.“ „Toto sú tí, čo prichádzajú z veľkého súženia, oprali si rúcha a vybielili ich v Baránkovej krvi. Preto sú pred Božím trónom a dňom i nocou mu slúžia v jeho chráme.“ (Zj 14,5: 7,14.15)

V meste Božom nebude noci. Slnéčné svetlo bude premožené leskom, ktorý nebude bolestne raziť do očí, ale jednako bude nekonečne silnejší nad jasnosť nášho poludnia. Sláva Božia i Baránkova naplní neznesiteľným svetlom sväté mesto Božie. Vykúpenci budú chodiť v tejto nekonečnej sláve.

Tam budú vykúpenci po celú večnosť rozmýšľať o divoch Stvoriteľovej moci a budú skúmať tajomstvá vykupiteľskej lásky. Nebude tam ukrutného,

podvodného nepriateľa, ktorý by nás od Boha odvrátil. Každá schopnosť nadobudne tam svojej dokonalosti.

Všetky poklady všehomíru budú vykúpencom predmetom štúdia. S neopísateľnou slasťou budú sa zúčastňovať dielky ľudskej na radostiach nepadlých bytostí. S najväčším záujmom budú pozeráť na slávu Božieho stvorenia. Uvidia slnečné a hviezdne sústavy krúžiť v predpísanom poriadku okolo trónu Božieho. Na všetkých veciach, od najväčšej až po najmenšiu bude napísané meno Stvoriteľovo a každá vec bude zjavovať bohatstvo jeho moci.

Každý rok večnosti prinesie vykúpencom väčšie a slávnejšie zjavenie Boha a Ježiša Krista. Ich poznanie a láska bude sa stále množiť a blaženosti bude im pribúdať. Čím viac počujú o Bohu, tým viac budú obdivovať jeho povahu. A keď im Ježiš ukáže bohatstvo vykúpenia a hrdinské skutky vo veľkom boji so satanom, budú ich srdcia plápoláť stále väčšou láskou: s rozkošnou slasťou chytia svoje harfy a nespočetné tisíce hlasov spojí sa v mohutnom chóre chválospevov.

„A všetko tvorstvo na nebi, na zemi a pod zemou i na mori a všetko, čo je v nich, som počul volať: Sediacemu na tróne a Baránkovi dobrorečenie, česť, sláva a vláda na veky vekov.“ (Zj 5,13)

Hriechu a hriešnikov už nieto, celý svet je čistý. Jedna a tá istá radosť a slasť rozšírená po celom vesmíre Božom. Od toho, ktorý všetko stvoril, vychádza život a svetlo, radosť naplňuje všetky územia nekonečného priestoru. Všetky veci, od najmenšieho prášku až po najväčšiu planétu, zjavujú svojou krásou a dokonalou radosťou, že Boh je láska.

„Hospodinove príkazy sú správne....kto ich zachováva, odmenu hojnú má.“ (Žalm 119,9-12)

„Blahoslavení, sú tí, čo si perú rúcha, aby získali prístup k stromu života a vošli bránami do mesta.“ (Zj 22,14)
